

ੴ

ਆਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ।

ਆਧਾਰਿਕਤਾ ਆਤਮਕ ਯਾਤਰਾ ।

ਓੜੀਆ ਅਨੁਵਾਦ ।

ବ୍ୟାକର ଡାଲିକା ।

ଆନନ୍ଦ ସାହେବ -----	1
ପ୍ରାର୍ଥନା-----	19
ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଦର୍ଶନ-----	23
ପଗଡ଼ିର ଗୁରୁତ୍ବ -----	24
ମହିଳାମାନଙ୍କର ଭୂମିକା -----	26
ଭୂମର ଯାତ୍ରା ରେ ନିୟତା ମୂଳ ବିଷୟ -----	29

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher: SikhBookClub.com

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ਅਨੰਦੁ

ਰਾਮਕਲੀ ੧੫ ੩ ਅਨੰਦੁ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਵੰਤ ਏਕ ਅਚੰਤ, ਯਾਹਾਯੁ ਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਮਾਯਾ ਪਾਰੇ।

ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਮੇਰੀ ਮਾਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਏ! ਮਨਰੇ ਅਨੰਦੁ ਏ ਅਨੰਦੁ ਹੋਯਾ ਯਾਯਾਯ, ਕਾਰਣ ਮੂੰ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਯਾ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤ ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਮਨਿ ਵਜੀਆ ਵਾਧਾਈਆ ॥

ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਠਾਰੂ ਬਾਯਾਯਾ ਬਾਯਾਯ ਏ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨੇਯਾਯ, ਯਾਹਾਯਾਯ ਮਨਰੇ ਖੁਬੀ ਯਾਯ ਹੋਯਾ ਯਾਯਾਯ।

ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰਵਾਰ ਪਰੀਆ ਸਬਦ ਗਾਵਣ ਆਈਆ ॥

ਏਹਾ ਪ੍ਰਭਾਯ ਹੋਯਾਯ ਮੇਧਰੇ ਅਨੰਦੁ ਯਾਯ-ਯਾਯਾਯ ਏਯ ਪਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਬਹਿਯ ਗਯਾਯਾ ਕਰਿਵਾਯੁ ਆਯਾਯਾਯ।

ਸਬਦੇ ਤ ਗਾਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇਰਾ ਮਨਿ ਜਿਨੀ ਵਸਾਇਆ ॥

ਏਯ ਪਰਮਾਨੁਯਾਯ ਮਨਰੇ ਭਾਯਾਯ ਕਰਿ ਨੇਯਾਯ, ਯਾਹਾਯ ਭੁਯਾਯ ਕਰਿਵਾ ਯਾਯਾਯ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਯਾਯ ਮੇਧ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਮਨਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਯਾਯ ਹੋਯਾ ਯਾਯਾਯ ॥੧॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਭੁਯਾਯ ਬਧਾ ਪਰਮਾਨੁਯਾਯ ਬਾਯਾਯੇ ਯਾਯ ਰੁਯਾਯ,

ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਰਹੁ ਤੂ ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਦੂਖ ਸਭਿ ਵਿਸਾਰਣਾ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਯਾਯ ਪਰਮਾਨੁਯਾਯ ਬਹਿਯ ਯਾਯ ਰਹਿਯ, ਯਾਹਾਯੇਯ ਬਹੁ ਧੁਯਾਯ ਭੁਯਾਯਾਯ।

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਓਹੁ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਣਾ ॥

ਏ ਯਾਯ ਏ ਬਾਯਾਯ ਯਾਯ ਯਾਯ ਬਹੁ ਕਾਰਯਾਯ ਬਾਯਾਯਾਯ ਕਰਿਵਾ ਯਾਯਾਯ ਆਯਾਯ।

ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਸੇ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੇ ॥

ਯਾਯਾਯ ਬਾਯਾਯ ਬਹੁ ਕਯਾਯ ਧੁਯਾਯ ਕਰਿਵਾਯੇ ਬਾਯਾਯ ਆਯਾਯ, ਯਾਹਾਯਾਯ ਮਨਰੂ ਕਾਯਾਯ ਭੁਯਾਯਾਯ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਯਾਯ ਮੇਧ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਬਧਾ ਪਰਮਾਨੁਯਾਯ ਯਾਯਾਯ ਆਯਾਯ ਰਯਾਯ ॥੨॥

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ ॥

ਹੇ ਬਛਾ ਮਾਲਿਕ! ਚੋਰ ਘਰੇ ਕੀ ਨਾਹੀ?

ਘਰਿ ਤ ਤੇਰੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਾਵਏ ॥

ਚੋਰ ਘਰੇ ਬਹੁਕਿਐ ਅਛਿ, ਚੋਰਨੁ ਯਾਹਾਨੁ ਤੂੰ ਵੇਯੋ ਧੇ ਪੁਰਾ ਕਰੇ।

ਸਦਾ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਤੇਰੀ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਵਏ ॥

ਯੇ ਬਛਾ ਚੋਰ ਮਹਿਮਾਗਾਨ ਕਰਿਐ, ਚਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਨਾਮਰ ਨਿਵਾਸ ਹੋਯਾ।

ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ ॥

ਯਾਹਾਰ ਮਨਰੇ ਨਾਮ ਵਾਸ ਕਰਿਐ, ਚਾਹਾਰ ਫੂਕਲਰੇ ਅਨਾਹੁਤ ਚੰਦ ਵਾਯਿਐ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਓ ਯੇ ਹੇ ਬਛਾ ਮਾਲਿਕ! ਚੋਰ ਘਰੇ ਕੀ ਨਾਹੀ?||3||

ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੈ ॥

ਯੋਗਰਾਜ ਬਛਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਮੋਰ ਅਧਾਰ ਅਚੇ।

ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਮੇਰਾ ਜਿਨਿ ਭੁਖਾ ਸਭਿ ਗਵਾਈਆ ॥

ਚਾਹਾਕ ਬਛਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਮੋਰ ਅਧਾਰ ਅਚੇ, ਯੇ ਬਹੁ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣਾ ਧੂਰ ਕਰਿ ਵੇਯੋ।

ਕਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਮਨਿ ਆਇ ਵਸਿਆ ਜਿਨਿ ਇਛਾ ਸਭਿ ਪੁਜਾਈਆ ॥

ਯੋਭ ਨਾਮ ਮੋਰ ਬਹੁ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਾ ਕਰਿ ਵੇਯੋ, ਧੇ ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਬੁਝ-ਗਾਏ ਅਥੀ ਵਾਸ ਕਰਿਐ।

ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਵਿਟਹੁ ਜਿਸ ਦੀਆ ਏਹਿ ਵਡਿਆਈਆ ॥

ਮੂੰ ਬੇਹੁ ਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰਿ ਬਧਿਐ ਅਚੇ, ਯੇ ਬਹੁ ਵਡਿਆ ਪੁਕਾਰ ਕਰਿਐ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸਬਦਿ ਧਰਹੁ ਪਿਆਰੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁਓ ਯੇ ਬਛਾ ਯਾਨਪੂਰਕ ਗੁਰੂ; ਗੁਰੂ-ਚੰਦ ਬਹਿਓ ਪੁਕਾਰ ਕਰ।

ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੈ ॥੪॥

ਪੁਰੂਕਾ ਬਛਾ ਨਾਮ ਹੂੰ ਮੋਰ ਯਾਨਪੁਕਾਰ ਅਚੇ||4||

ਵਾਜੇ ਪੰਚ ਸਬਦ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਸਭਾਰੈ ॥

ਬੇਹੁ ਯਾਗਪਗਾਨਾ ਫੂਕਲ-ਘਰੇ ਪਾਞ ਪੁਕਾਰਰ ਅਨਾਹੁਤ ਧੂਰ ਵਾਯਿਐ।

ਘਰਿ ਸਭਾਰੈ ਸਬਦ ਵਾਜੇ ਕਲਾ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਧਾਰੀਆ ॥

ਬੇਸ਼ੁ ਭਾਗਯਗਾਨਾ ਸ੍ਰਵਣ-ਘਰੇ ਪਾਞ ਪੁਕਾਰਰ ਅਨਾਹਤ ਖੁਨਿ ਵਾਯਿਥਾਵ, ਮੇਭੱ ਘਰੇ ਪਰਮਾਨ੍ਰਾ
ਨਿਯਰ ਸ਼ਭਿ ਰਘੁਪਾਭਿ।

ਪੰਚ ਦੂਤ ਤੁਧੁ ਵਸਿ ਕੀਤੇ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਭੂ ਵਿਕਾਰਰ ਪਾਞ ਪ੍ਰਭੂ ਵਸੀਭੂਤ ਕਰਿ ਭਲਾਨਕ ਕਾਲਕੂ ਮਖ ਮਾਰਿ ਦੇਯਛੁ।

ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਪਾਇਆ ਤੁਧੁ ਜਿਨ ਕਉ ਸਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਕੈ ਲਾਗੇ ॥

ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮਰੇ ਬੇਸ਼ੁ ਯਾਵ ਹੂੰ ਲਾਗਿਥਾਵ, ਯਾਵਾਰ ਭਾਗਯਰੇ ਪੁਰਸ਼ੁ ਹੂੰ ਏਵਾ ਲੇਖਾ ਹੋਯਥਾਵ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤਹ ਸੁਖੁ ਹੋਆ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ॥੫॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇ ਸ੍ਰਵਣ-ਘਰੇ ਅਨਾਹਤ ਸ਼ਬ ਵਾਯੁਅਭਿ, ਬੇਠਾਰੇ ਬੁਝ ਭਧਲਝੁ ਹੋਯ ਯਾਯਭਿ॥5॥

ਸਾਚੀ ਲਿਵੈ ਬਿਨੁ ਦੇਹ ਨਿਮਾਣੀ ॥

ਯੋਗਰਯਾ ਵਾਰਾ ਬਯਾ ਲਾਗਿਵਾ ਬਿਨਾ ਏਵੇ ਦੇਵ ਭੁਭੁ ਅਰੇ।

ਦੇਹ ਨਿਮਾਣੀ ਲਿਵੈ ਬਾਝਹੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰੀਆ ॥

ਬਯਾ ਲਾਗਿਵਾ ਬਿਨਾ ਬਿਰਯਾ ਭੁਭੁ ਦੇਵ ਕਯ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵ?

ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਸਮਰਥ ਕੋਇ ਨਾਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬਨਵਾਰੀਆ ॥

ਹੇ ਪੁਰੁਸ਼! ਭੇ' ਬਿਨਾ ਆਭ ਕੇਵੁ ਬਿਧਿ ਨੁਭੁ, ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ।

ਏਸ ਨਉ ਹੋਰੁ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ਸਬਦਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰੀਆ ॥

ਏਵੇ ਦੇਵ ਪਾਯੁ ਅਯਯ ਕੋਗਿਬਿ ਬੁਯਾਨ ਨਾਹੁ, ਸ਼ਬਰੇ ਲਾਨ ਰਹੁ ਹੂੰ ਏਵਾਰ ਬੁਧਾਰ ਹੋਯ ਪਾਰਿਵ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਲਿਵੈ ਬਾਝਹੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰੀਆ ॥੬॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇ ਯੋਗਰਯਾ ਬਿਧਿਤ ਬਯਾ ਲਾਗਿਵਾ ਬਿਨਾ ਬਿਰਯਾ ਭੁਭੁ ਦੇਵ ਕਯ ਕਰਿ ਪਾਰਿਵ? ॥6॥

ਆਨੰਦੁ ਆਨੰਦੁ ਸਭੁ ਕੇ ਕਹੈ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰੁ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ॥

ਬਿਧਿਯੁ ਆਨੰਦਰ ਕਥਾ ਕਹੁੰਦਾਭਿ, ਕਭੁ ਬਯਾ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰੁ ਹੂੰ ਯਾਗਿਥਾਭਿ।

ਜਾਣਿਆ ਆਨੰਦੁ ਸਦਾ ਗੁਰੁ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪਿਆਰਿਆ ॥

ਬਯਾ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰੁ ਹੂੰ ਯਾਗਿਥਾਭਿ, ਯੇਵ ਬਯਾ ਨਿਯ ਪੁੰਨ ਬੇਬਕ ਭਧਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਥਾਭਿ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟੇ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਿਆ ॥

ਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬਾਰਾ ਪਾਧ ਨਝੁ ਕਰਿ ਦੇਯਥਾਭਿ ਆਭ ਆਭੁਰੇ ਯਾਨਰ ਬੁਯਨਾ ਯਾਗਿ ਥਾਥਾਭਿ।

ਅੰਦਰਹੁ ਜਿਨ ਕਾ ਮੇਹੁ ਤੁਟਾ ਤਿਨ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਚੈ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਯਾਹਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਮੇਹਾ ਦੂਰ ਹੋਇ ਯਾਹਾ, ਬਾਹਾ ਪੁਰੀ ਭੀ ਭਾਰਾ ਭਾਹਾਰ ਯਾਹਾ ਬੁਝਾਰ ਬਨਾਇ
ਪਾਇਆ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹੁ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ॥੭॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਅਹਾ ਬਾਹਾ ਆਨੰਦ ਅਹੇ, ਯਾਹਾਰ ਯਾਹਾ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਹੁ ਬਾਹਾ ਕਰਾਇਆ॥੭॥

ਬਾਬਾ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ॥

ਹੇ ਬਾਬਾ! ਯਾਹਾਕੂ ਤੂ ਦੇਹ, ਬੇ ਫੁੰ ਪੁਾਬੁ ਕਰੇਇਆ।

ਪਾਵੈ ਤ ਸੋ ਜਨੁ ਦੇਹਿ ਜਿਸ ਨੇ ਹੋਰਿ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਵੇਚਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਬਾਬਾ! ਯਾਹਾਕੂ ਤੂ ਦੇਹ, ਬੇ ਫੁੰ ਪੁਾਬੁ ਕਰੇਇਆ, ਆਭ ਕੀ ਕਰੇ ਪਾਇਆ?

ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਫਿਰਹਿ ਦਹ ਦਿਸਿ ਇਕਿ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਕੇਹੁ ਭਰਮੇ ਆਹ ਆਭ ਧਰ ਧਰੇ ਪਧਰੁ ਰਹੇਇਆ, ਕੇਹੁ ਕੇਹੁ ਨਾਮੇ ਲਾਗ ਰਹੇ ਨੇ
ਯਾਹਾ ਬਾਹਾ ਕਰੇਇਆ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨੁ ਭਇਆ ਨਿਰਮਲੁ ਜਿਨਾ ਭਾਣਾ ਭਾਵੈ ॥

ਯਾਹਾਕੂ ਪਰਸਾਦੀ ਯਾਹਾ ਭਾਹਾ ਲਾਗੇਇਆ, ਗੁਰੂਕਾ ਕੁਪਾਹੁ ਭਾਹਾਰ ਧਰ ਨੇਮੇ ਹੋਇਆ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ॥੮॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਯਾਹਾਕੂ ਪੁਰੀ ਪੁਰੀ ਦੇਇਆ, ਬੇਹੁ ਬਾਹੁ ਪੁਾਬੁ ਕਰੇਇਆ॥੮॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰਿਹੋ ਅਕਥ ਕੀ ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰੀ ਬਭਾਹਾ! ਆਹ, ਆਮੇ ਮੇਹੀ ਅਕਥਾਨੀ ਪੁਰੀਕਾ ਬਾਹੁ ਕਰੇ।

ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ ਅਕਥ ਕੇਰੀ ਕਿਤੁ ਦੁਆਰੈ ਪਾਈਐ ॥

ਆਮੇ ਅਕਥਾਨੀ ਪੁਰੀਕਾ ਕਾਹਾ ਕਰੇਆ ਆਭ ਚੇਹਾ ਕਰੇਆ ਭਾਹਾਕੂ ਕੇਪਰੇ ਪੁਾਬੁ ਕਰੇ ਪਾਇਆ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਸਉਪਿ ਗੁਰ ਕਉ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਪਾਈਐ ॥

ਨੇਹ ਧਰ, ਚਰ, ਧਰ ਬਭਾਹੁ ਗੁਰੂਕਾ ਬਧਰੇ ਕਰੇ ਭਾਹਾਕੂ ਬੁਝਾਰ ਪਾਹਾ ਕਰੇਆ ਭਾਹਾ ਫੁੰ ਯਾਹਾਕੂ
ਪੁਾਬੁ ਕਰਾਇਆ ਪਾਹੇ।

ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿਹੁ ਗੁਰੁ ਕੇਰਾ ਗਾਵਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬੁਝਾਰ ਪਾਹਾ ਕਰ ਆਭ ਭਾਹਾਕਾ ਬਾਹਾ ਬਾਹੀ ਗਾਹ ਕਰ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਕਥਿਹੁ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥੯॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਹੇ ਬਭਾਹਾ! ਗੁਰ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਕਾ ਅਕਥਾਨੀ ਕਾਹਾ ਕਥਾ ਕਰ॥੯॥

ਏ ਮਨ ਚੰਚਲਾ ਚਤੁਰਾਈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਰਾਜਾ ਮਨ! ਚਤੁਰਾਈ ਵਾਰਾ ਕੇਹੀ ਮਖ ਘੋਰਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨਾਹੀਂ।

ਚਤੁਰਾਈ ਨ ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ ਤੂ ਸੁਣਿ ਮੰਨ ਮੇਰਿਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨ! ਤੂੰ ਖਾਨ ਬਹਿਰ ਮੇਰਾ ਕਥਾ ਗੁਣ, ਚਤੁਰਾਈ ਵਾਰਾ ਕੇਹੀ ਮਖ ਘੋਰਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨਾਹੀਂ।

ਏਹ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਜਿਨਿ ਏਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥

ਏਹ ਮਾਇਆ ਏਹੀ ਮੋਹਣੀ ਮੇ, ਮੇਧ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇ ਰਹਿ ਬਧਾ ਠੀਕੇ ਭੁਲਾਇ ਪਾਵ।

ਮਾਇਆ ਤ ਮੋਹਣੀ ਤਿਨੈ ਕੀਤੀ ਜਿਨਿ ਠਗਉਲੀ ਪਾਈਆ ॥

ਏਹ ਮੋਹਣੀ ਮਾਇਆ ਮਖ ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਠਗੇ ਠਗੇ, ਭਗਵਾਨ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਭਠਿਓਰੇ ਭਗਵਾਨ ਮੁਖਿ ਭਗਿਓਰੇ।

ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਜਿਨਿ ਮੋਹੁ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ॥

ਮੂੰ ਬੇਹਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਿ ਬਧਿਓਰੇ ਅਧਿ, ਮੇਧ ਨਾਮਰ ਮੇਧ ਮੋਹ ਲਗਾਏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਚੰਚਲ ਚਤੁਰਾਈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥੧੦॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਹੇ ਰਾਜਾ ਮਨ! ਚਤੁਰਾਈ ਵਾਰਾ ਕੇਹੀ ਮਖ ਘੋਰਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਨਾਹੀਂ ॥10॥

ਏ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ! ਤੂੰ ਬਧਾ ਬਧਿਓਰੇ ਖਾਨ ਕਰ।

ਏਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਤੂ ਜਿ ਦੇਖਦਾ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥

ਠੇਹ ਏਹਿ ਪਰਿਵਾਰ ਠੇਹ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਧ ਨਾਹੀਂ, ਠਾਹਾ ਬਾਪੁਰੇ ਕਾਹੀਂ ਨਾਹੀਂ।

ਸਾਥਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥

ਠੇਹ ਏਹਿ ਪਰਿਵਾਰ ਠੇਹ ਬਾਪੁਰੇ ਮੇਧ ਨਾਹੀਂ, ਠਾਹਾ ਬਾਪੁਰੇ ਕਾਹੀਂ ਨਾਹੀਂ।

ਐਸਾ ਕੰਮੁ ਮੂਲੇ ਨ ਕੀਚੈ ਜਿਤੁ ਅੰਤਿ ਪਛੋਤਾਈਐ ॥

ਏਹੀ ਕਾਮ ਆਵੀ ਕਰਿਵਾ ਭਠਿਓਰੇ ਮੁਹਿ, ਮਾਇਆਵਾਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਠਿਓਰੇ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿ ਤੂ ਹੋਵੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥

ਤੂੰ ਬਧਿਓਰੇ ਕਾ ਭਠਿਓਰੇ ਗੁਣ, ਬੇ ਠੇਹ ਬਾਪੁਰੇ ਰਹਿਓਰੇ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਪਿਆਰੇ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥੧੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ! ਤੂੰ ਬਧਾ ਬਧਿਓਰੇ ਖਾਨ ਕਰ ॥11॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰਾ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਅਗਮ, ਅਗੋਚਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਚੋਰ ਅਭ ਕੇਹੇ ਮਖ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਨਾਵੈ।

ਅੰਤੋ ਨ ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਤੂ ਜਾਣਹੇ ॥

ਚੋਰ ਅਭ ਕੇਹੇ ਮਖ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਨਾਵੈ, ਤੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਂ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਨਿਯੰਤ੍ਰੇ ਜਾਣਿਓ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਖੇਲੁ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਕੇ ਆਖਿ ਵਖਾਣਏ ॥

ਏਹੇ ਬਾਹਿ ਮਿਥ-ਯਭੁ ਚੋਰ ਲੀਲਾ ਅਚੇ, ਏਹੇ ਬਿਸਮਲੇ ਕੇਹੇ ਕਥਿ ਕਹਿਪਾਰੇ?

ਆਖਹਿ ਤ ਵੇਖਹਿ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਮਿਥ ਏਹੇ ਯਭੁ ਜਾਤ ਕਰਿਓ, ਬਹੁਠਾਰੇ ਬੋਲਿਓ ਏਵਾਂ ਵੇਖੁਓ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤੂ ਸਦਾ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੧੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਹੇ ਯਭੁ! ਤੂ ਬਾਹਿ ਅਗਮ ਅਭ, ਚੋਰ ਅਭ ਕੇਹੇ ਮਖ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਨਾਵੈ ॥12॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖੇਜਦੇ ਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥

ਮੇਯੋਂ ਅਮ੍ਰਿਤ ਕੁ ਵੇਚਦਾ, ਮਨੁਸ਼ ੧੦ ਮੁਨਿਯਨ ਮਖ ਖੋਲ੍ਹਿਓ, ਬੇਹੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮੋਠੇ ਗੁਰੂਯੋ ਠਾਰੇ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯੋ।

ਪਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਸਚਾ ਮਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੋਠੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੁਾਬੁ ਹੋਯੋ ਮਾਯੋ ਆਯੋ ਪਰਮ ਬਧ ਮੋਠੇ' ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਓ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਉਪਾਏ ਇਕਿ ਵੇਖਿ ਪਰਸਣਿ ਆਇਆ ॥

ਹੇ ਯਭੁ! ਬਹੁ ਮਿਥ-ਯਭੁ ਤੂ ਹੋਂ ਯਧੁ ਕਰਿਓ, ਪਰਯੋ ਕੇਹੇ ਬਿਰਲੇ ਹੋਂ ਗੁਰੂਯੋ ਚਰਨ ਬੁਝਿ ਕਰਿਵਾਯੋ ਆਇਓ।

ਲਬੁ ਲੇਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਚੂਕਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਲਾ ਭਾਇਆ ॥

ਭਾਵਾਰ ਲੀਲਾ, ਲੋਭ ੧੦ ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਯੋ ਮਾਯੋ ਆਯੋ ਭਾਵਾਨੁ ਬਧਗੁਰੂ ਹੋਂ ਯਯੋ ਲੀਲਿਓ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਤੁਠਾ ਤਿਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥੧੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋ ਮਾਯੋ ਯਧਰੇ ਪਰਮਾਨੁ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁਸ਼ਟ ਹੋਯੋ, ਭਾਵਾਨੁ ਗੁਰੂਯੋ ਠਾਰੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲਿ ਮਾਯੋ॥13॥

ਭਗਤਾ ਕੀ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ॥

ਯਯੋ ਜੀਵਨ-ਆਚਰਨ ਦੂਨਿਓ ਅਧ ਲੋਕਯੋ ਠਾਰੇ ਨਿਰਾਲੇ ਅਚੇ।

ਚਾਲਾ ਨਿਰਾਲੀ ਭਗਤਾਹ ਕੇਰੀ ਬਿਖਮ ਮਾਰਗਿ ਚਲਣਾ ॥

ਯਯੋ ਜੀਵਨ-ਆਚਰਨ ਏਧੁਯੋ ਨਿਰਲੇ ਅਚੇ, ਕਾਰਨ ਬੇ ਕਠਿਨ ਮਾਰਗੇ ਚਲਿਓ।

ਲਬੁ ਲੇਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਜਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਨਾਹੀ ਬੋਲਣਾ ॥

ਬੇਸ਼ ਲਾਜ਼ਬਾ, ਲੋਭ, ਅਹੰਕਾਰ ਉ ਚੁਝਾ ਚਪਾਗ ਕਰਿ ਅਪ੍ਰਕ ਕਹਿੰਦਾ ਚਾਹੈ ਨਾਹੀ।

ਖੰਨਿਅਹੁ ਤਿਖੀ ਵਾਲਹੁ ਨਿਕੀ ਏਤੁ ਮਾਰਗਿ ਜਾਣਾ ॥

ਬੇਸ਼ ਏਹਿ ਮਾਰਗੇਰੇ ਯੋਗੀ ਹੋਇਆ, ਜਾਹ ਚਲਾਏ ਧਾਰ ਭਲਿ ਚਾਖੈ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਤਜਿਆ ਹਰਿ ਵਾਸਨਾ ਸਮਾਣੀ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂੰ ਯੋਗ ਅਹੰਕਾਰ ਚਪਾਗ ਕਰਿਓ, ਚਾਹਾਰ ਆਕਾਸ਼ਾ ਪਰਮਾਤਮਾਕਾ ਠਹਿਰੇ ਰਹਿਓ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਚਾਲ ਭਗਤਾ ਜੁਗਹੁ ਜੁਗੁ ਨਿਰਾਲੀ ॥੧੪॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਭਭਰੇ ਜੀਵਨ-ਆਚਰਣ ਸੁਗ-ਸੁਗਾਢਰਨੂੰ ਦੂਨਿਆਰ ਲੋਕਾਕਾ ਠਹਿਰੇ ਨਿਰਾਲਾ ਅਰੇ॥14॥

ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ ਤਿਵ ਚਲਹੁ ਸੁਆਮੀ ਹੋਰੁ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ॥

ਹੇ ਬਾਨੀ! ਤੂੰ ਮੇਧਰੇ ਚਲਿ ਆਯ, ਆਮੇ ਬੇਧਰੇ ਹੂੰ ਚਲੂ। ਧੂੰ ਚੋਰ ਗੁਣਕਾ ਜਾਣੈ ਨਾਹੀ।

ਜਿਵ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ ਤਿਵੈ ਚਲਹੁ ਜਿਨਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਰੇ ॥

ਮੇਧਰੇ ਤੂੰ ਚਲਾਯ, ਬੇਧਰੇ ਹੂੰ ਚਲੂ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਨ ਨਾਮਿ ਲਾਇਹਿ ਸਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਵਰੇ ॥

ਨਿਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਯਾਹਾਕੂ ਤੂੰ ਨਾਮ-ਲਾਇਓ ਲਗਾਯ ਆਯ, ਬੇਸ਼ ਬਦਾ ਚੋਰ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾ।

ਜਿਸ ਨੇ ਕਥਾ ਸੁਣਾਇਹਿ ਆਪਣੀ ਸਿ ਗੁਰਦੁਆਰੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਰੇ ॥

ਯਾਹਾਕੂ ਤੂੰ ਨਿਯ ਕਥਾ ਗੁਣਾਯ, ਬੇਸ਼ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਰੇਰੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਰੇ ॥੧੫॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਹੇ ਬਭਾ ਮਾਲਿਕ! ਚੋਰ ਮੇਧਰੇ ਮਝੂਰ ਹੋਇਆ, ਬੇਧਰੇ ਹੂੰ ਜੀਵਕੂ ਚਲਾਯ ਆਯ॥15॥

ਏਹੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਵਾ ॥

ਏਹਿ ਸੁਧਰੇ ਗਯ ਹੂੰ ਯੋਗੀਕਾ ਕੀਰਤਨ ਅਰੇ।

ਸਬਦੇ ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਬਦਗੁਰੂ ਬਦਾ ਸੁਧਰੇ ਗਯ ਕੀਰਤਨ ਗੁਣਾਯ ਆਯਾਯ।

ਏਹੁ ਤਿਨ ਕੈ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ ਜਿਨ ਧੁਰਹੁ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ॥

ਏਹਾ ਚਾਹਾਰ ਮਨੇਰੇ ਹੂੰ ਬਾਬ ਕਰਿਯਾ, ਯਾਹਾਰ ਯਾਗਰੇ ਆਧਿਨ ਹਿਨ ਏਹਾ ਲੋਭਾ ਹੋਇਆ।

ਇਕਿ ਫਿਰਹਿ ਘਨੇਰੇ ਕਰਹਿ ਗਲਾ ਗਲੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਕਿਓ ਯੋਗ ਪਧਰਯ ਰਹਿਯਾਯ ਆਯ ਬਝੂਤ ਕਥਾ ਕਹਿਯਾਯ, ਕਿਓ ਕਥਾਰੇ ਕੇਹਿ ਮਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿਯਾ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਇਆ ॥੧੬॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇਰੇ ਬਚਨੁ ਭਯੋ ਭਯੋ ਕੀਰਤਨ ਗੁਣਗੁਣੀ॥16॥

ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ ਸੇ ਜਨਾ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਖਾਨ ਕਰਿਓ, ਸੇ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ।

ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਖਾਨ ਕਰਿ ਸੇ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ, ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਰੇ ਖਾਨ-ਮਨਨ ਕਰਿਓ।

ਪਵਿਤੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੁਟੰਬ ਸਹਿਤ ਸਿਉ ਪਵਿਤੁ ਸੰਗਤਿ ਸਬਾਈਆ ॥

ਸੇ ਨਿਯਮ-ਪਿਤਾ-ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਹਿਤ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ ਅਤੇ ਚਾਹਾਯਾ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਮਧ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ।

ਕਹਦੇ ਪਵਿਤੁ ਸੁਣਦੇ ਪਵਿਤੁ ਸੇ ਪਵਿਤੁ ਜਿਨੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਬੁਝਿਨਾਮਨੁ ਮੁਖਿ ਰੇ ਯੋਗੀ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਜਾਨਰੇ ਗੁਣੀ ਵਾਲਾ ਮਧ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨਰੇ ਸ਼੍ਰਾਵਣ ਕਰਿਓ, ਸੇ ਮਧ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੇ ਪਵਿਤੁ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥੧੭॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਰੇ ਯੋਗੀ ਖਾਨ ਕਰਿਓ, ਸੇ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ਯਾਯੋ॥17॥

ਕਰਮੀ ਸਹਜੁ ਨ ਉਪਜੈ ਵਿਣੁ ਸਹਜੈ ਸਹਸਾ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮਰਜ-ਕਰਮ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਮਨਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਆਨ ਭਵਨੁ ਸੁਖਨਾਇ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਿਕ ਆਨ ਬਿਨਾ ਮਨਰੇ ਚਿਤਾ ਦੂਰ ਸੁਖਨਾਇ।

ਨਹ ਜਾਇ ਸਹਸਾ ਕਿਤੈ ਸੰਜਮਿ ਰਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥

ਅਤੇ ਚਿਤਾ ਕੀਨੇ ਸੇ ਬਾਧਨਾ ਵਾਰਾ ਮਨਰੇ ਦੂਰ ਸੁਖਨਾਇ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਲੋਕ ਕਰਮ-ਕਾਮ ਕਰਿ ਕਰਿ ਪਕੇ ਯਾਯੋ।

ਸਹਸੈ ਜੀਉ ਮਲੀਣੁ ਹੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਧੋਤਾ ਜਾਏ ॥

ਅਤੇ ਅਭਿਮਾਨ ਸੰਗਤ ਚਿਤਾ ਮਨਰੇ ਹੋਇ ਯਾਯੋ, ਅਤੇ ਕੇਭੋ ਬਾਧਨਾ ਵਾਰਾ ਗੁਣ ਕਰਾਇਵੇ?

ਮੰਨੁ ਧੋਵਹੁ ਸਬਦਿ ਲਾਗਹੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਮਨਰੇ ਗੁਣ ਕਰਿਵਾ ਪਾਯੋ ਭਯੋ ਲੋਕ ਲੋਕਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਧਨੇ ਚਿਤ ਮਨ ਕਰ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਇਹੁ ਸਹਸਾ ਇਵ ਜਾਇ ॥੧੮॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਕਰਿਵਾ ਵਾਰਾ ਮਨਰੇ ਹੋਇ ਯਾਯੋ ਅਤੇ ਅਤੇ ਪੁਕਾਰ ਸੰਗਤ ਚਿਤਾ ਮਨਰੇ ਦੂਰ ਹੋਇ ਯਾਯੋ॥18॥

ਜੀਅਹੁ ਮੈਲੇ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ ॥

ਕੇਭੋ ਮਨਰੇ ਮਲਾ ਹੋਇ ਯਾਯੋ, ਕੇਭੋ ਵਾਹਾ ਮੇਰੇ ਨਿਰਮਲ ਦੇਖਾਯੋ ਯਾਯੋ।

ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ ਜੀਅਹੁ ਤ ਮੈਲੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਹਾਰਿਆ ॥

ਹੋਵੇ ਵਾਹਾਨੁ ਨਿਰੰਜਨ ਹੋਵੇ ਵੇਖਾਇਆ ॥ ਆਉ ਮਨਰੇ ਮਯਾਨੁ ਹੋਇਆ ॥, ਸੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਯੁਆਰੇ
ਵਾਹਿਯਾ ॥

ਏਹ ਤਿਸਨਾ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਲਗਾ ਮਰਣੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਭੁਭੁਕਾ ਬਹੁਤ ਬਧ ਰੋਗੁ ਲਾਗਿਆ ॥ ਆਉ ਸੇ ਮਨੁਖੁ ਨਿਯੰਤਰੇ ਮਯਾਨੁ ਹੋਇਆ ॥

ਵੇਦਾ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ ਸੇ ਸੁਣਹਿ ਨਾਹੀ ਫਿਰਹਿ ਜਿਉ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥

ਵੇਦਰੇ ਨਾਮੁ ਸੁਣੋਇਆ ਬਧਾ ਮਯਾਨੁ, ਪਰਉਤ੍ਰੇ ॥ ਹੋ ਲੋਕਮਾਨੇ ਭਾਵਾਨੁ ਗੁਣਗੁਣ ਨਾਹੀ ॥ ਆਉ ਪ੍ਰੇਤ
ਭਲੇ ਪਧਰੁਯੁ ਰਹਿਯਾ ॥

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਸਚੁ ਤਜਿਆ ਕੂੜੇ ਲਾਗੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਹਾਰਿਆ ॥੧੯॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਏਹ ਬਧਾ ਭਾਗ ਕਰੇ ਮਿਥਾ ॥ ਬਹੁਤ ਮੋਹਾ ਲਗਾਇਆ ॥, ਸੇ ਨਿਯੰਤਰੇ ਅਨੁਲਾਪ
ਭਾਵਨ-ਯੁਆਰੇ ਵਾਹਿ ਮਯਾਨੁ ॥19॥

ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ ॥

ਕਿਉ ਬਧਾਨੁ ਬੁਧਮਾਨੇ ਨਿਰੰਜਨ ਹੋਇਆ ॥ ਆਉ ਵਾਹਾਨੁ ਮਧ ਨਿਰੰਜਨ ਹੋਇਆ ॥

ਬਾਹਰਹੁ ਤ ਨਿਰਮਲ ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਕਰਣੀ ਕਮਾਣੀ ॥

ੴ ਅਭਰੁ ॥ ੭ ਵਾਹਾਨੁ ਨਿਰੰਜਨ ਬਧਾਨੁ ਬੁਧਮਾਨੁ ॥ ਆਉ ਗੁਣ ਕਰੇ ਅਭਰੁ ਕਰਿਯਾ ॥

ਕੂੜ ਕੀ ਸੋਇ ਪਹੁਚੈ ਨਾਹੀ ਮਨਸਾ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਭਾਵਾਨੁ ਮਿਥਾ ॥ ਬੁਧ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ॥ ਆਉ ਭਾਵਾਨੁ ਮਨ ਬਧਾਨੇ ਵਿਲਾਸ ਰਹਿਯਾ ॥

ਜਨਮੁ ਰਤਨੁ ਜਿਨੀ ਖਟਿਆ ਭਲੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰੇ ॥

ਬੇਹੁ ਬਧਾਪਾਰੀ ਭਭਮਾ ਅਭੇ, ਹੋਵੇ ਰਹੁ ਭਲੇ ਅਨੁਲਾਪ ਭਭਮਾ ਲਾਭ ਵਾਸਲ ਕਰਿਯਾ ॥

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਮੰਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਰਹਿ ਗੁਰ ਨਾਲੇ ॥੨੦॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਮਯਾਨੁ ਮਨ ਨਿਰੰਜਨ ਅਭੇ, ਸੇ ਬਧਾ ਗੁਣੁ ਬਾਹੁਰੇ ਰਹਿਯਾ ॥20॥

ਜੇ ਕੇ ਸਿਖੁ ਗੁਰੁ ਸੇਤੀ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੇ ਗੁਣੁ ਗੁਣੁ ਵਿਗੁਣੁ ਹੋਇਆ ॥

ਹੋਵੈ ਤ ਸਨਮੁਖੁ ਸਿਖੁ ਕੋਈ ਜੀਅਹੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਨਾਲੇ ॥

ਮਧਿ ਕੇਹੇ ਗੁਣੁ ਗੁਣੁ ਵਿਗੁਣੁ ਰਹਿਯਾ ॥, ਸੇ ਬਧਾ ਗੁਣੁ ਬਾਹੁਰੇ ਰਹਿਯਾ ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਏ ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ ਸਮਾਲੇ ॥

ਸੇ ਬੁਧਮਾਨੇ ਗੁਣੁ ਚਰਨ ਧਾਨ ਕਰਿਯਾ ॥ ਆਉ ਅਭਰਮਾਨੇ ਮਧ ਭਾਵਾਨੁ ਬੁਧਮਾਨੇ ਲਾਸ
ਰਹਿਯਾ ॥

ਆਪੁ ਛਡਿ ਸਦਾ ਰਹੈ ਪਰਣੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਏ ॥

ਬੇਸੰਦ ਅਭਾਗ ਭਾਗ ਕਰੇ ਗੁਰੂਕਾ ਬਾਹਾਰੇ ਰਹਿਯਾਵ ਅਭ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਕਾਛਾਕੂ ਛਾਏ ਨਾਹੀਂ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸੇ ਸਿਖੁ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਏ ॥੨੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਬੁਝ! ਖਾਨਪੂਰਵਕ ਗੁਰੂ; ਬੇਸੰਦ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਬੁਝ ਛਾਏ॥21॥

ਜੇ ਕੇ ਗੁਰ ਤੇ ਵੇਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ॥

ਮੇਰੇ ਬੇਸੰਦ ਗੁਰੂਕਾ ਠਾਕੂ ਬਿਨੁ ਛਾਏ, ਬੇਸੰਦ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਛਾਛਾਕੂ ਮੁਕਤਿ ਨਿਲੇਨਾਹੀਂ।

ਪਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਰ ਥੈ ਕੋਈ ਪੁਛਹੁ ਬਿਬੇਕੀਆ ਜਾਏ ॥

ਛਾਛਾਕੂ ਅਭ ਕੋਈਬੇ ਬੁਝਨੇ ਮੁਕਤਿ ਨਿਲੇਨਾਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਕੋਈਬੇ ਮਛਾਪੂਰਬਕੂ ਪਚਾਰਛੁ।

ਅਨੇਕ ਜੁਨੀ ਭਰਮਿ ਆਵੈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ ॥

ਬੇਸੰਦ ਅਨੇਕ ਮੋਹਨੇਰੇ ਪਥਭੁਝ ਰਹਿ ਪੂਨਃ ਮਾਨਵ ਭੁਝ ਪਾਏ, ਭਯਾਪੇ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਪੁਾਬੁ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ।

ਫਿਰਿ ਮੁਕਤਿ ਪਾਏ ਲਾਗਿ ਚਰਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥

ਬੇਸੰਦ ਪੂਨਵਾਰ ਗੁਰੂਕਾ ਚਰਣੇਰੇ ਲਾਗਿਲੇ ਹੀਂ ਮੁਕਤਿ ਪਾਏ, ਮੇਰੇਭੇਵੇਲੇ ਬੇਸੰਦ ਛਾਛਾਕੂ ਗਭ ਗੁਰੂਕਾ ਥਾਥਾਫਿ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਹੁ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ ॥੨੨॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇਰੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰੇ ਵੇਛ, ਬਿਨੁ ਮੇਰੇ ਬੇਸੰਦ ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਪੁਾਬੁ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹੀਂ॥22॥

ਆਵਹੁ ਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਪਿਆਰਿਹੇ ਗਾਵਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਬੇਸੰਦ ਗੁਰੂਕਾ ਪੁਰ ਗੁਰੂ! ਅਭ, ਬਛਾ ਵਾਗੀ ਗਾਨ ਕਰ।

ਬਾਣੀ ਤ ਗਾਵਹੁ ਗੁਰੁ ਕੇਰੀ ਬਾਣੀਆ ਸਿਰਿ ਬਾਣੀ ॥

ਵਾਗੀ ਕੇਵਲ ਗੁਰੂਕਾ ਹੀਂ ਗਾਨ ਕਰ, ਮਛਾ ਬਰੂ ਵਾਗੀਰੂ ਬੇਵੇਭਾਅ ਅਭੇ।

ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਹਿਰਦੈ ਤਿਨਾ ਸਮਾਣੀ ॥

ਮਛਾ ਭਯੇਰੇ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਕ੍ਰਿਪਾ ਛਾਏ, ਅਭ ਵਾਗੀ ਛਾਛਾਰ ਬ੍ਰਹਮਨੇਰੇ ਰਹਿਯਾਵ।

ਪੀਵਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਜਪਿਹੁ ਸਾਰਿਗਪਾਣੀ ॥

ਨਾਮਾਨੁਭ ਪਾਨ ਕਰ; ਬੇਸੰਦ ਪਰਮਾਨੁਕਾ ਰਛੇਰੇ ਲਾਨ ਰੂਝ ਅਭ ਬੇਵੇਭਾ ਪੁਰੂਕਾ ਨਾਮ ਭਯ ਕਰ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਗਾਵਹੁ ਏਹ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥੨੩॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਮੇਰੇ ਬੇਵੇਭਾ ਅਭ ਬਛਾ ਵਾਗੀ ਗਾਨ ਕਰ॥23॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ ॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਵਾਗੀ ਕਛਾ ਅਚੇ, ਗੁਰੂਕਾ ਗੁਗਾਰਬਿਧਰੂ ਭਛਾਰਿਓ ਵਾਗੀ ਬਢਧ ਅਚੇ।

ਬਾਣੀ ਤ ਕਚੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਾ ਅਨਧ ਬਰੂ ਵਾਗੀ ਧੋਪਧਾ ਅਚੇ।

ਕਹਦੇ ਕਚੇ ਸੁਣਦੇ ਕਚੇ ਕਚੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥

ਕਛਾ ਵਾਗੀਕੂ ਗੁਗਰੇਰੇ ਯੋਧਿਵਾ ਓ ਗੁਗੀਵਾ ਵਾਲਾ ਧਥ ਕਛਾ ਅਧੀਓ ਧੋਪਧਾ ਅਚੇ ਆਭ ਧੋਪਧਾ ਧਨੂਬਧ
ਕਛਾ ਵਾਗੀ ਹੂੰ ਭਛਾਰਿਓ ਕਰੋਪਧਾ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਰਸਨਾ ਕਹਿਆ ਕਛੂ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਏਧਰਿ ਵਧਛਿ ਨਿਯੋ ਯੋਧਿਯੋਰੇ ਨਿਓਧ ਫਰਿਯਾਧ ਵੋਲਿਧਾਏ, ਕਛੂ ਏਧਿ ਵੋਬਧਰੇ ਓਫ਼ਾਰ ਕਛਿ ਞਾਧ ਨਧਾਏ

ਚਿਤੁ ਜਿਨ ਕਾ ਹਿਰਿ ਲਇਆ ਮਾਇਆ ਬੋਲਨਿ ਪਏ ਰਵਾਣੀ ॥

ਯਾਫ਼ਾਰ ਚੋਭ ਧਾਯਾ ਚੋਰਾਯਾ ਧੋਯਯਾਏ, ਏਧ ਵਧਧਰੇ ਵੋਲਿਧਾਏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥੨੪॥

ਨਾਨਕ ਕਫ਼ਛਿ ਧੋਧ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਗੁਗਾਰਬਿਧਰੂ ਭਛਾਰਿਓ ਵਾਗੀ ਹੂੰ ਬਢਧ ਅਚੇ, ਅਨਧ ਬਰੂ ਬਰੂ ਵਾਗੀ
ਕਛਾ ਅਧੀਓ ਧੋਪਧਾ ਅਚੇ॥24॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਹੀਰੇ ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ ॥

ਗੁਰੂਕਾ ਗਿਥ ਅਧੂਯਾ ਰਧੁ ਅਚੇ, ਧੋਭਧਰੇ ਗੁਗ ਰੂਧੀ ਵਧੂਧੂਯਾ ਫ਼ਾਰਾ ਯਓਓ ਅਛਿ।

ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਜਿਤੁ ਮੰਨੁ ਲਾਗਾ ਏਹੁ ਹੋਆ ਸਮਾਉ ॥

ਗਿਥ ਰੂਧੀ ਅਧੂਯਾ ਰਧੁਰੇ ਯਾਫ਼ਾਰ ਧਧ ਯਾਗੀ ਯਾਯਛਿ, ਏਧ ਏਧਰੇ ਯਾਧ ਫ਼ੋਯਾ ਯਾਯਛਿ।

ਸਬਦ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸਚੈ ਲਾਇਆ ਭਾਉ ॥

ਯਾਫ਼ਾਰ ਧਧ ਗਿਥਰੇ ਯਾਧ ਫ਼ੋਯਾ ਯਾਯਛਿ, ਏਧ ਏਧਰੇ ਧੋਧ ਯਾਯਾ ਧੋਯਯਾਏ।

ਆਪੇ ਹੀਰਾ ਰਤਨੁ ਆਪੇ ਜਿਸ ਨੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ ॥

ਧਰਧਾਧਾ ਬਧਧ ਹੂੰ ਗਿਥ ਰੂਧੀ ਰਧੁ ਏਧ ਬਧਧ ਹੂੰ ਗੁਰੂ ਰੂਧੀ ਫ਼ਾਰਾ ਅਓਛਿ, ਏਧ ਯਾਫ਼ਾਕੂ ਏਧਿ ਗਿਥ
ਰੂਧੀ ਰਧੁ ਧੋਯਯਾਏ, ਏਧ ਏਧਿ ਓਧਧਕੂ ਰੂਧਿਧਾਏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਹੈ ਹੀਰਾ ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ ॥੨੫॥

ਨਾਨਕ ਕਫ਼ਛਿ ਧੋਧ ਗੁਰੂ-ਗਿਥ ਏਧ ਵਧੂਧੂਯਾ ਰਧੁ ਅਚੇ, ਧੋਭਧਰੇ ਗੁਗ ਰੂਧੀ ਧੂਯਾਵਾਧ ਫ਼ਾਰਾ
ਯਓਓ ਅਛਿ॥25॥

ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਕੈ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਏ ॥

ਗਿਥ ਗਿਥਿ (ਚੋਓਧ ਏਧ ਧਾਯਾ)ਕੂ ਭਧਧ ਕਰੋ ਯਥਰ ਬਧਧ ਹੂੰ ਨਿਯੋ ਫ਼ੂਧੁਧ ਚਯਾਯ ਧਾਧਾਛਿ।

ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਏ ਆਪਿ ਵੇਖੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ ॥

ਬੇ ਬੁਕੂਮ ਚਲਾਏ ਬੁਝਾਏ ਹੋਏ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ, ਪਰਭੂ ਕੇਵਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਏ ਏਵੇ ਰਹਿਣਾ।

ਤੇਰੇ ਬੰਧਨ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤੁ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਨਰੇ ਬੰਧਨ ਨਿਵਾਰ ਹੋਵੇ ਮਾਫ਼ਾਰ, ਬੇ ਬੁਕੂਮ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਵੈ ਏਕਸ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਾਫ਼ਾਰ ਬੁਝਾਏ ਬੁਝਾਏ ਮਾਫ਼ਾਰ, ਬੇ ਹੋਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੰਧਨਾਏ ਏਵੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਓਰੇ ਖਾਨ ਲਗਾਏ ਮਾਫ਼ਾਰ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਾਏ ॥੨੬॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਬੁਝਾਏ ਬੁਝਾਏ ਹੋਏ ਨਿਯਮ ਬੁਕੂਮ ਨਿਯਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰੇ ਮਾਫ਼ਾਰ॥26॥

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਬੀਚਾਰਦੇ ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਬੰਧਨ ਏਵੇ ਗਾਥਾ ਪਾਪ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਮਾਫ਼ਾਰ, ਪਰਭੂ ਓਹ ਮਾਫ਼ਾਰ ਬਾਧਾ ਓਹਨੇ ਨਾਹੀ।

ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਾਫ਼ਾਰ ਬਾਧਾ ਓਹਨੇ ਨਾਹੀ, ਓਹਨੇ ਨਾਹੀ ਮਾਫ਼ਾਰ।

ਤਿਹੀ ਗੁਣੀ ਸੰਸਾਰੁ ਭ੍ਰਮਿ ਸੁਤਾ ਸੁਤਿਆ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥

ਭ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬੰਧਨ ਅਭਾਸਤਾਰ ਬੰਧਨ ਬੰਧਨ ਅਭਾਸਤਾਰ ਰੂਪੀ ਨਿਯਮ ਹੋਏ ਨਾਹੀ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੇ ਜਨ ਜਾਗੇ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਬੇਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ॥

ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਾਫ਼ਾਰ ਬੇਲਹਿ ਨਾਹੀ ਅਭਾਸਤਾਰ ਨਿਯਮ ਨਾਹੀ, ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਨਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਧਾ ਕਰੇ ਮਾਫ਼ਾਰ ਅਭਾਸਤਾਰ ਨਾਹੀ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੇ ਤਤੁ ਪਾਏ ਜਿਸ ਨੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਜਾਗਤ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥੨੭॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਓਹਨੇ ਹੋਏ ਓਹਨੇ ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਾਫ਼ਾਰ, ਮਾਫ਼ਾਰ ਨਾਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਓਰੇ ਲਾਗੇ ਮਾਫ਼ਾਰ ਓਹਨੇ ਨਾਹੀ ਹੋਏ ਹੋਏ ਮਾਫ਼ਾਰ॥27॥

ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੇ ਸੇ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥

ਮੇਵੇ ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਾਫ਼ਾਰ, ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਾਫ਼ਾਰ।

ਮਨਹੁ ਕਿਉ ਵਿਸਾਰੀਐ ਏਵਡੁ ਦਾਤਾ ਜਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਆਹਾਰੁ ਪਹੁਚਾਵਏ ॥

ਬੇ ਏਵੇ ਵਡੇ ਮਾਫ਼ਾਰ, ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਾਫ਼ਾਰ, ਮੇਵੇ ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਾਫ਼ਾਰ ਮਾਫ਼ਾਰ।

ସେ ଯାହାକୁ ନିଜ ଲଗ୍ନରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ସ୍ବର୍ଗ କରେ ନାହିଁ।

ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ସେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ନିଜ ଲଗ୍ଗରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ସଦା ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ ।

ନାନକ କହନ୍ତି ଯିଏ ଏତେ ବଡ଼ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ମନରୁ କାହିଁକି ଭୁଲିବା? ||28||

ଯେପରି ଅଗ୍ନି ମାତାର ଗର୍ଭରେ ଅଛି, ସେପରି ହିଁ ବାହାରେ ମାୟା ଅଛି ।

ମାୟା ଓ ଗର୍ଭର ଅଗ୍ନି ଏକା ଭଳି ଅଟେ, ଇଶ୍ବର ଏହି ଲୀଳା ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

ଯେତେବେଳେ ଲାଶୁରଙ୍କ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇଥାଏ, ଶିଶୁର ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଫଳରେ ପୁରା ପରିବାରରେ
ଖସିର ବାତାବରଣ ବଢ଼ିଥାଏ ।

ଯେତେବେଳେ ଶିଶୁର ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ତାହାର ଲଗ୍ନ ଦୂରେଇ ଯାଇଥାଏ ଆଉ ମାୟା ନିଜ ହୃଦୟ ଲାଗି କରିଥାଏ ।

ଏହି ମାୟା ଏପରି ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇ ଥାଏ, ପୁଣି ତାହାର ମନରେ ମୋହ ଉପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲାଗିଯାଇ ଥାଏ।

ନାନକ କହିଛି ଯେ ଗୁରୁ କୃପାରୁ ଈଶ୍ବରଙ୍କ ସହିତ ଯାହାର ଲଗ୍ନ ଲାଗିଯାଏ, ସେ ମାୟା ଠାରେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ॥29॥

କିଶ୍ଵର ସ୍ଵୟଂ ହିଁ ଅମଲ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟ କଳନା କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ଅନେକ ଲୋକ ଏଥିପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ହାରି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਿਸ ਨੇ ਸਿਰੁ ਸਉਪੀਐ ਵਿਚਰੁ ਆਪੁ ਜਾਇ ॥

ਮਧਿ ਬਧਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆਉ, ਚਾਹਾਨ੍ਹੂ ਨਿਯਮਿ ਅਰੰਭਿ ਕਰਿਦੇਵਾ। ਭਰਿਓ, ਐਸਾਵਾਰਾ ਮਨਰ ਅਬੰ ਧੂਰ
ਹੋਇਆ।

ਜਿਸ ਦਾ ਜੀਉ ਤਿਸੁ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਮਾਯਾਕਾ ਵਾਰਾ ਐਹਿ ਪੁਰਾਣਿ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆ, ਮਧਿ ਜੀਵ ਚਾਹਾਕਾ ਬਹਿਓ ਮਿਲਿਆ, ਚਾਹਾਹੋਲੇ ਪਰਮਾਨੁ।
ਮਨਰੇ ਭੋਭ ਹੋਇਆ।

ਹਰਿ ਆਪਿ ਅਮੁਲਕੁ ਹੈ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਕੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥੩੦॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਨੁ। ਬ੍ਰਹਮੰ ਅਮੂਲਯ ਅਰੰਭਿ ਆਭਿ ਏਹਿ ਭਾਗਵਾਨ ਅਰੰਭਿ, ਮਿਥ ਚਾਹਾਕਾ ਪੁਰਖੁ
ਕਰਿਓ॥੩੦॥

ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਮੋਰ ਬਾਗੁ ਅਰੰਭਿ ਆਭਿ ਮਨ ਮੋਰ ਕਾਪਾਰਾ ਅਰੰਭਿ।

ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਰਾਸਿ ਜਾਣੀ ॥

ਮੋਰ ਮਨ ਕਾਪਾਰਾ ਆਭਿ ਹਰਿਨਾਮ ਮੋਰ ਜੀਵਨ-ਬਾਗੁ ਅਰੰਭਿ, ਐਹਿ ਬਾਗੁਰ ਭਾਗ ਮੋਰ
ਬਧਗੁਰੁ ਦੇਖਿਓ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਜਪਿਹੁ ਜੀਅਹੁ ਲਾਹਾ ਖਟਿਹੁ ਦਿਹਾੜੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰ ਬਹਿਓ ਨਿਯਮਿ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪਿ ਕਰਿ ਆਭਿ ਪੁਰਖਿਨ ਨਾਮ-ਰੂਪਿ ਲਾਭ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿ।

ਏਹੁ ਧਨੁ ਤਿਨਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿਨ ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਾਣਾ ॥

ਐਹਿ ਨਾਮ ਧਨ ਚਾਹਾਕਾ ਐਹਿ ਮਿਲਿਆ, ਮਾਯਾਕਾ ਪਰਮਾਨੁ। ਬ੍ਰਹਮੰ ਨਿਯਮਿ ਦੇਖਿਓ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਹੋਆ ਵਣਜਾਰਾ ॥੩੧॥

ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਮੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਮੋਰ ਜੀਵਨ-ਰਾਗਿ ਅਰੰਭਿ ਆਭਿ ਮਨ ਕਾਪਾਰਾ ਅਰੰਭਿ॥੩੧॥

ਏ ਰਸਨਾ ਤੂ ਅਨ ਰਸਿ ਰਾਚਿ ਰਹੀ ਤੇਰੀ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹੋ ਭੀਸ਼! ਤੂ ਅਨਯ ਰਸਰੇ ਲਾਨ ਰਹਿਓ, ਕਿਓ ਚੋਰ ਚੁਭਾ ਮੇਥੈ ਨਾਹਿ।

ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ਹੋਰਤੁ ਕਿਤੈ ਜਿਚਰੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥

ਕੇਹੋ ਚੋਰ ਚੁਭਾ ਮੇਥੈ ਪਾਰਿਵੇ ਨਾਹਿ, ਮੇਰੇ ਪਰਖਿਓ ਤੂ ਹਰਿ-ਰਸਕੁ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿ ਚਾਹਾਕਾ ਪਾਨ ਕਰਿ
ਨਾਹਿ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇ ਪਲੈ ਪੀਐ ਹਰਿ ਰਸੁ ਬਹੁੜਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਰੈ ਆਇ ॥

ਹਰਿ-ਰਸਕੁ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿ ਪਾਨ ਕਰਿ, ਕਾਰਣ ਐਸਾ ਵਾਰਾ ਧੂਰਵਾਰ ਚੁਭਾ ਲਾਗਿ ਨਾਹਿ।

ଏହି ହରିରସ ଶୁଭ-କର୍ମ ଯୋଗୁଁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି ।

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ସବୁ ରସ ଭୁଲି ଯାଇଥାନ୍ତି।[32]

ହେ ମୋର ଶରୀର! ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ତୋ' ଠାରେ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥାପନ କରିଲେ, ତୁ ଏହି ଜଗତକୁ ଆସିଛୁ।

ଈଶ୍ଵର ଯେତେବେଳେ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ତୁ ଜଗତକୁ ଆସିଛୁ ।

ସେ ସ୍ବୟଂ ହିଁ ସବୁଜା ମାତା-ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବକୁ ଜାତ କରି ଏହି ଜଗତକୁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ।

ଗୁରୁଙ୍କ କ୍ୱପାରୁ ବୁଝିବା ଯଦି ଏହା କୌତୁକ ହୋଇଛି ଯେ ଏହି ଜଗତ କୌତୁକ ରୂପରେ ହିଁ ଦେଖାଯାଏ ।

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ସୃଷ୍ଟିର ମୂଳ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେ ମୋ' ଠାରେ ନିଜର ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେତେବେଳେ ହିଁ ତ ଏହି ଜଗତକୁ ଆସିଛୁ ॥ ୩୩ ॥

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଗମନର ଖୁସି ଖବର ଶୁଣି ମନରେ ବଡ଼ ଉତ୍ସାହ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ହେ ମୋର ସଖୀ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କର, ଏହି ହୃଦୟ-ଘର ପବିତ୍ର ମନ୍ଦିର ବନି ଯାଇଛି।

ହେ ସଖୀ! ନିତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କରିବା ଦ୍ଵାରା କୌଣସି ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଓ ଚିନ୍ତା ଆସେ ନାହିଁ।

ସେହି ଦିନ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ-ଚରଣରେ ମନ ଲାଗି ଯାଇଥାଏ ଆଉ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ ।

ଗୁରୁଜୀ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ଅନାହତ ବାଣୀର ଜ୍ଞାନ ମିଳିଥାଏ, ହରିନାମ ଜପ କର ଏବଂ ହରିରସର ପାନ କର।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੇਰੇ ॥੩੪॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਰਮ-ਕਰਮਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਬਾਧੇ ਹੋਏ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਮਿਲੇਗਾ ॥੩੪॥

ਏ ਸਰੀਰਾ ਮੇਰਿਆ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇ ਕੈ ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ! ਇਹ ਜਗਤ ਤੂੰ ਕੌਣ ਕੌਣ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ?

ਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ਤੁਧੁ ਸਰੀਰਾ ਜਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥

ਹੇ ਸਰੀਰ! ਇਹ ਜਗਤ ਤੂੰ ਕੌਣ ਕੌਣ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ?

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਰਚਨੁ ਰਚਿਆ ਸੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਨ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਰਚਨਾ ਰਚਿਆ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਵਸਾਏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਆ ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥੩੫॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਰੀਰ ਪਰਵਾਣਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਚਿਤ੍ਰ ਲਾਇਆ ਹੋਵੇ ॥੩੫॥

ਏ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਮੇਰਿਹੇ ਹਰਿ ਤੁਮ ਮਹਿ ਜੇਤਿ ਧਰੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ! ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਜੇਤੀ ਧਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ।

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ ਨਦਰੀ ਹਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ ਨਦਰੀ ਹਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ।

ਏਹੁ ਵਿਸੁ ਸੰਸਾਰੁ ਤੁਮ ਦੇਖਦੇ ਏਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪੁ ਹੈ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥

ਇਹ ਵਿਸੁ ਸੰਸਾਰੁ ਤੁਮ ਦੇਖਦੇ ਏਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪੁ ਹੈ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿਆ ਜਾ ਵੇਖਾ ਹਰਿ ਇਕੁ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹਿ ਨੇਤ੍ਰ ਅੰਧ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਈ ॥੩੬॥

ਨਾਨਕ ਕਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਨੇਤ੍ਰ ਅੰਧ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਿਚ ਮਿਲਿਐ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਈ ॥੩੬॥

ହେ ଯୋର କାନ! ପରମାତ୍ମା ତୁମକୁ ସତ୍ୟ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଜଗତକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି ।

ସତ୍ୟ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ଶରୀରର ସଙ୍ଗେ ଲଗାଇ ଦୁନିଆକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ସତ୍ୟର ବାଣୀ ଶୁଣି,

ଯାହା ଶୁଣିବା ଦ୍ଵାରା ମନ-ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଜିହ୍ଵା ହରିରସରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ ।

ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ, ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଅଦ୍ୱୈତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଚିତ୍ର ଗତି ଅକଥନୀୟ ଅଟେ ।

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ନାମାମୃତ ଶୁଣ ଏବଂ ପବିତ୍ର ହୁଅ, ପରମେଶ୍ଵର ତୁମକୁ ସତ୍ୟ ଶୁଣିବ ପାଇଁ ଜଗତକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି॥୩୭॥

ପରମେଶ୍ୱର ଆତ୍ମାକୁ ଶରୀର ରୂପୀ ଗୁମ୍ଫାରେ ରଖି ପ୍ରାଣର ବାଜା ବଜାଇଛନ୍ତି ।

ସେ ପ୍ରାଣର ବାଜା ବଜାଇଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ ଜୀବନ ଶ୍ୱାସର ସଂଚାର କରିଛନ୍ତି, ଶରୀର ରୂପୀ ଗୁମ୍ଫାର ନବଦ୍ୱାର ଆଖି, କାନ, ମୁହଁ, ନାକ ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରକଟ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଦଶମ ଦ୍ୱାରକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିଛନ୍ତି ।

ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଲଗାଇ ଦଶମ ଦ୍ଵାର ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ସେଠାରେ ଦଶମ ଦ୍ଵାରରେ ଅନେକ ରୂପ ଏବଂ ନବନିଧି ବାଲା ନାମର ନିବାସ ଅଛି, ଯାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ପ୍ରାୟ କରା ଯାଇପାରେ ନାହିଁ ।

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ଆତ୍ମାକୁ ଶରୀର ରୂପୀ ଗୁମ୍ଫାରେ ସ୍ଥାପନ କରି ପ୍ରାଣର ସଂଚାର କରିଛନ୍ତି ॥୩୫॥

ପରମାମ୍ବାଙ୍କ ଏହି ସଜ୍ଞା କୀର୍ତ୍ତନ ସଜ୍ଞା ଘର (ସତସଙ୍ଗତି)ରେ ବସି ଗାନ କର ।

ସେହି ସକାଳୁ ଘର (ସତସଙ୍ଗତି)ରେ ବସି ସକାଳୁ କାର୍ତ୍ତିକାନ୍ତ କର, ଯେଉଁଠି ସର୍ବଦା ସତ୍ୟର ଧ୍ୟାନ କରାଯାଏ ।

ਸਚੇ ਧਿਆਵਹਿ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਬੁਝਾਵਹੇ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਯਾਹਾ! ਚੋਚੋ ਭਲੇ ਲਾਗੇਏ ਆਉ ਮੇਭੈ ਗੁਰਮੁਖੀਰ ਜਾਨ ਹੋਯਾਏ, ਏਹੇ ਹੂੰ ਧਰਮ-
ਬਧਰ ਖਾਨ ਕਰੇਏ।

ਇਹੁ ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਖਸਮੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਸੇ ਜਨੁ ਪਾਵਹੇ ॥

ਏਹੇ ਧਰਮ ਬਧ ਬਖਸ਼ ਮਾਲਿਕ ਅਚਰੇ, ਬਧ ਚਾਹਾਨੂੰ ਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਏ, ਯਾਹਾਨੂੰ ਏਹੇ ਬਖਸ਼
ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਚੈ ਘਰਿ ਗਾਵਹੇ ॥੩੯॥

ਨਾਨਕ ਕਹਉ ਮੇ ਏਹੇ ਬਥਾ ਘਰ (ਬਧਬਥਾਓ)ਰੇ ਕਹੈ ਬਥਾ ਕੀਭੰਗਾਨ ਕਰ ॥੩੯॥

ਅਨਦੁ ਸੁਣਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਗਵਾਨ! ਫੁਰੇ ਗੁਣ ਬਹਿਤ ਆਨੰਦਰ ਵਾਸੀ ਗੁਣ, ਏਹਾਨੂੰ ਗੁਣੀਵਾ ਭਾਰਾ ਬਹੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ
ਹੋਯਾਏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਉਤਰੇ ਸਗਲ ਵਿਸੁਰੇ ॥

ਮੇਏ ਧਰਮਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਏ, ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਦੁਃਖ-ਮਿਥੁਰਾ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ।

ਦੂਖ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ ਉਤਰੇ ਸੁਣੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਮੇਏ ਬਥਾ ਵਾਸੀ ਗੁਣੀਏ, ਚਾਹਾਰ ਬਹੁ ਦੁਃਖ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਯਾਏ।

ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਭਏ ਸਰਸੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ ॥

ਮੇਏ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਣਨੂੰ ਠਾਹੁ ਏਹੇ ਵਾਸੀਰ ਜਾਨ ਨੇਯਾਏ, ਏਹੇ ਬਧਨ ਬਧ ਪ੍ਰਬਧ ਹੋਯਾਏ।

ਸੁਣਤੇ ਪੁਨੀਤ ਕਹਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥

ਏਹੇ ਵਾਸੀਨੂੰ ਗੁਣੀਵਾ ਵਾਲਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਏ ਆਉ ਏਹਾਨੂੰ ਯਹਿਵਾ ਵਾਲਾ ਮਥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਯਾਏ।
ਬਦਗੁਨ ਨਿਯ ਵਾਸੀਰੇ ਕਪਾਪਕ ਅਚਰੇ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗੇ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥੪੦॥੧॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨਓ ਕਰਉ ਮੇ ਗੁਣਨੂੰ ਚਰਣਰੇ ਲਾਗੇਏ ਭਾਰਾ ਮਨਰੇ ਅਨਾਭਤ ਖੁਸ਼ੀ ਯਾਤ
ਹੋਯਾਏ ॥੪੦॥੧॥

ਅਰਦਾਸ

ਬ੍ਰਾਹਮਣ

ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਮ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥

ਭੂਮੇ ਠਾਕੁਰ , ਆਮੇ ਆਮਰ ਆਵਰਾਜਥਾ ਪਾਛੋਂ ਭੂਮਕੁ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰੁ ਕਾਰਣ ਏਹੇ ਗੰਗਾਰ ਓ ਆਮ੍ਰ
ਬਰੁ ਭੂਮਰ ਕ੍ਰਪਾ॥

ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੇਰੇ ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਿ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ ॥

ਭੂਮੇ ਮਾਤਾ, ਪਿਤਾ , ਆਮੇ ਭੂਮਰ ਬਛਾਨ ਭੂਮਰ ਕ੍ਰਪਾ ਮੇਰਾਗੂੰ ਆਮਰ ਆਨੰਦ ਓ ਆਰਾਮ॥

ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ ॥ ਉਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਭਗਵੰਤ ॥

ਭੂਮਰ ਬਾਮਾ ਕੇਹੇ ਜਾਗਤਿ ਨਾਹਿ, ਅਰੋਹਿ ਠਾਕੁਰ ਭੂਮੇ ਅਪ੍ਰਕ ਭਯ॥

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤੁਮਰੈ ਸੂਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ ॥ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

ਭੂਮਰ ਧਿਵਾ ਨਿਰਮ ਅਨੁਬਾਹੇ ਬਾਰਾ ਕੇਹੇ ਚਾਨੂਅਛੇ, ਭੂਮਰ ਬਰੁ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਭੂਮ ਆਜਾਹੇ ਚਾਨੂਅਛੇ

ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥

ਕੇਵਲ ਭੂਮੇ ਜਾਗ ਭੂਮੇ ਕੇਵਲੇ ਮਹਾਨ, ਨਾਨਕ, ਭੂਮਰ ਭਯ ਬਰਾ ਕ੍ਰਪਾ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਏਕ , ਓਂਕਾਰ। ਬਰੁ ਕੇਹਲ ਅਭਿਮਾਨ ਜਨਕ ਗੁਰੂਕ ਅਰੇ॥

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਮਨਕਾਰੀਕਾ ਬੰਦਾਰਕਭੀ ਰੂਪਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਮਕੁ ਬਾਹਮਾਨ ਕਰਭੁ

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

ਦਰਸਨ ਗੁਰੂ ਬਾਰਾ ਭਾਰ ਗੁਰੂ ਭਾਗਭਯ ਜੇ ਭਯਾਰਿਯ ਹੇਭਯ

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਨਕਾਰੀਕਾ ਬੰਦਾਰਕਭੀ ਭਾਵੇ ਪ੍ਰਭੂਕੁ ਸ਼ਰਣ ਕਰ, ਚਾਪਰੇ ਨਾਨਕਕੁ ਸ਼ਰਣ ਕਰ

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸੁ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ ॥

ਚਾਪਰੇ ਗੁਰੂ ਆਨੰਦ, ਗੁਰੂ ਆਮਰ ਦਾਸ ਏਵਾ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸਕੁ ਸ਼ਰਣ ਓ ਖਾਨ ਕਰ

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਮਰੋਂ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ, ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਸ੍ਰੀ ਹਰਗੋਬਿੰਦ

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਹਰਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ੍ਰੀ ਹਰਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ ॥

ਸਭ ਥਾਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਸਭ ਥਾਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆਂ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆਂ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਬਾਹੁਬਲੀ ਗੀਤ ਪੂਰਨਾ ੭ ਨਾਮ, ਮੋਢੀਆਂ ਨੇ ਨਿਯਮ ਪੂਰਨਾ ਵਲੋਂ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂ ਗੀਤ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਸਤੇ ਬਾਹੁਬਲੀ
ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ, ਮਾਫ਼ਾਰ ਗੀਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨਾ ਕਰਾਇਆ, ਮਾਫ਼ਾਰ ਗੀਤਾਂ ਵਾਸਤੇ ਕਰਾਇਆ, ਮਾਫ਼ਾਰ ਰਚਨੇ
ਵਾਨੇ ਪੂਰਨਾ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ ੭ ਗੀਤ ਗੀਤ ਕਰਾਇਆ, ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ ਮਾਫ਼ਾਰ ਕਰਾਇਆ, ਮਾਫ਼ਾਰ ਨੀਵਲ
ਅਵਸਥਾ ਨੇ ਰੰਗ ਭਰਾਇਆ; ਮਿੱਥੇ ਗੁਰੂਦੇਵ ਨੇ ਰੰਗ ਰੰਗੀਨਾ ਨੂੰ ਬਲਾਨਾ ਵਲੋਂ ਦੇਖਦੇ, ਮਿੱਥੇ ਗੀਤ
ਵਿਗਾਨ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ; ਮਿੱਥੇ ਗੀਤ ਨੀਵਲ ਪੜ੍ਹਨ ਗੀਤ ਪੜ੍ਹਨ ਰੰਗ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ, ਬੇਮਾਨਾ
ਕਰਾ ਬਲਾਨਾ ਕਰ; ਬਾਹੁਬਲੀ ਕਰਾ ਗੁਰੂ!

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਗੀਤ ਪੜ੍ਹਨ ੭ ਗੁਰੂਦੇਵ ਨੇ ਬਾਹੁ ਆਸਨ ਆਪਣੇ ਨਿਯਮ ਰਿਝਨ ਨੀਵਲ; ਬਾਹੁਬਲੀ ਕਰਾ ਗੁਰੂ!

**ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ,
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ, ਚਿੱਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੇ।**

ਪੁਰਾਣੇ ਬਾਹੁ ਗੀਤਾਂ ਵਾਸਤੇ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ ਮੋਢੀਆਂ ਨੇ ਮਾਫ਼ਾਰ ਖਾਨ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ; ਪੜ੍ਹਨ
ਬਾਹੁਬਲੀ ਭਾਗੇ ਗੀਤ ੭ ਗੁਰੂ ਵਲੋਂ ਦੇਖਦੇ।

**ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਛਿਆ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫ਼ਤਹਿ,
ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪੰਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ, ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੋਲ ਬਾਲੇ, ਬੋਲੇ ਜੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਪੁਰਾਣੇ ਬਾਹੁ ਗੀਤਾਂ ਵਾਸਤੇ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ ਮੋਢੀਆਂ ਨੇ ਮਾਫ਼ਾਰ ਪੜ੍ਹਨ ਮਾਫ਼ਾਰ ਬਾਹੁਬਲੀ
ਪੜ੍ਹਨ ੭ ਗੁਰੂ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ ਗੀਤਾਂ ਵਾਸਤੇ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ ਮੋਢੀਆਂ ਨੇ ਮਾਫ਼ਾਰ ਭਾਗੇ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ
ਭਾਗੇ; ਅਭਿਭਾਸ਼ਾ ੭ ਭਾਗੇ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ ਬੇ ਮਾਫ਼ਾਰ ਬਾਹੁਬਲੀ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ; ਗੀਤਾਂ ਵਾਸਤੇ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ
ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ। ਬਾਹੁਬਲੀ ਕਰਾ ਗੁਰੂ!

**ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ, ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ, ਦਾਨਾਂ
ਸਿਰ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਚੌਕੀਆਂ, ਝੰਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਗੇ ਜੁਗ ਅਟੱਲ,
ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!!!**

ਦੇਖਦੇ ਗੀਤਾਂ ਵਾਸਤੇ ਗੀਤ ਪੜ੍ਹਨ, ਲਾਭ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ, ਗੀਤ ਨੀਵਲ ਪੜ੍ਹਨ, ਦੇਖਦੇ ਗੀਤ, ਨਾਮ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ
ਵਿਗਾਨ ਆਪਣੇ ਭਾਗੇ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ। ਬੇ ਪੁਰਾਣੇ! ਬਾਹੁ ਬਾਹੁ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ। ਬਾਹੁਬਲੀ ਕਰਾ ਗੁਰੂ!

ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮਤ ਉੱਚੀ ਮਤ ਪਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਬਾਹੁ ਗੀਤਾਂ ਨੇ ਮਨ ਨੀਵਾਂ ੭ ਬੇਮਾਨਾ ਗੀਤ ਭਾਗੇ ਦੇਖਦੇ; ਬੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗੀਤਾਂ ਬਾਹੁਬਲੀ ਕਰਾ ਗੁਰੂ।

**ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ! ਆਪ
ਬੇ ਬਾਹੁ ਪੜ੍ਹਨ, ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ ਗੁਰੂ! ਮੋਢੀਆਂ ਨੇ ਬਾਹੁ, ਅਵਸਥਾ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ, ਅਵਸਥਾ ਕਰਿਨਾਵਾਨੇ, ਅਵਸਥਾ,**

ਆਮੇ ਭੂਮਰ ਭਪਛਿਓਰੇ ਨਹੁਠਾਰ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੂ.....

ਅੱਖਰ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ ਮਾਫ ਕਰਨੀ। ਸਰਬੱਤ ਦੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕਰਨੇ।

ਭਪਰਿ ਭਭ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਭਯਾਰਥ ਕਰਿਵਾਰੇ ਆਮਰ ਭੂਲ ਓ ਭੁਰਿ ਥਨਾ ਕਰ। ਧਮਾਕਰਿ ਬਮਬਯਾ
ਭਯੇਥਿਧ ਪ੍ਰਰਥ ਕਰ।

**ਸੇਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇਰਾ ਨ ਚਿੱਤ ਆਵੇ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ, ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ
ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ।**

ਮੇਯਯੋ ਬਯਾ ਭਭ ਬਹਿਓ ਬਾਥਾਓ ਕਲੇ ਆਮੇ ਭੂਮ ਨਾਮਕੂ ਥਰਥ ਓ ਧਾਨ ਕਰਿਧਾਰਿਕੂ, ਧਮਾਕਰਿ
ਭਾਯਰਿ ਬਹਿਓ ਬਾਥਾਓ ਕਰਾਯੂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਨੂਬਾਰੇ, ਧਰ ਧਿਯਾਕੂ ਭੂਮਰ ਨਾਮ ਆਬੂ
ਏਵੋ ਬਮਬੇ ਭੂਮ ਯਯਾ ਅਨੂਬਾਰੇ ਭਯਥਿ ਕਰਯੂ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ

ਰਮਕਾਰ ਗੁਰੂਯਾਯ ਗਾਲਬਾ; ਰਮਕਾਰ ਗੁਰੂਯਾਰ ਬਿਯਯ।

ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଦର୍ଶନ

ଶିଶୁ ଧର୍ମର ଦର୍ଶନ ଶାସ୍ତ୍ର ଡକ୍ଟର ଶାସ୍ତ୍ର, ବ୍ୟାପକତା ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଏବଂ ପାର୍ଥବ ସଂସାରକୁ ଏହାର " ଝାଲର ବିହୀନ" ପ୍ରବେଶ ମାର୍ଗ ଦ୍ୱାରା ପରିଚିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହାର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ସରଳତା ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଥାଏ । ଶିଶୁ ନୀତିରେ ଆତ୍ମ ଏବଂ ସମାଜ ପ୍ରତି ବ୍ୟକ୍ତିର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ନଥାଏ(ସଙ୍ଗତ) ।

ଶିଶୁ ଧର୍ମ ପୃଥିବୀର କନିଷ୍ଠତମ ଧର୍ମ ଅଟେ । ଶିଶୁ ଧର୍ମ ପ୍ରାୟ 500 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା । ଏକ ପରମ ସତ୍ତା ଯାହାକି ଏହି ବିଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଠାରେ ବିଶ୍ୱସ୍ତକୁ ଏହା ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଏ । ଏହା ଚିର ପରମାନନ୍ଦ ପାଇଁ ଏକ ସରଳ ସଲଖ ମାର୍ଗ ଦେଖାଏ ଏବଂ ପ୍ରେମ ଓ ବିଶ୍ୱ ଭାତୃତାବର ବାଉଁଶ ପ୍ରସାର କରେ । ଶିଶୁ ଧର୍ମ କଠୋର ଭାବରେ ଏକ ଶୂରବାଦ ଭିତ୍ତିକ ବିଶ୍ୱାସ ଅଟେ ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କୁ କେବଳ ଏକ ଯିଏକି ସମୟ କିମ୍ବା ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ନୁହନ୍ତି ଭାବେ ସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରେ ।

ଶିଶୁ ଧର୍ମ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ପାଳନକର୍ତ୍ତା, ସଂହାରକର୍ତ୍ତା ଏବଂ ମାନବ ରୂପ ଧାରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଶିଶୁ ଧର୍ମରେ ଅବତାରବାଦ ତତ୍ତ୍ୱର ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ଏହା ଦେବତା ଏବଂ ଦେବୀ ଓ ଅନ୍ୟ ଦେବତାଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ସଂଯୋଗ କରେ ନାହିଁ ।

ଶିଶୁ ଧର୍ମରେ ନୀତି ଏବଂ ଧର୍ମ ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ଯାଆନ୍ତି । ଜଣେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିକାଶ ଆଡ଼କୁ ପାଦ କାଢିବା ପାଇଁ ନୈତିକ ଗୁଣ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ କରିବା ଏବଂ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ସଦଗୁଣ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ । ସଜୋଗତା, ସହାନୁଭୂତି, ଉଦାରତା, ନମ୍ରତା ଭଳି ଗୁଣ କେବଳ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଓ ଅଧ୍ୟବସାୟ ଦ୍ୱାରା ହାସଲ କରାଯାଇପାରେ । ଆତ୍ମର ମହାନ ଗୁରୁଙ୍କର ଜୀବନୀ ଏହି ଦିଗରେ ଏକ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ ଅଟେ ।

ଶିଶୁ ଧର୍ମ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ ଯେ ମାନବ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଜନ୍ମ ଓ ମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ର ଭାଙ୍ଗିବା ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହେବା । ଏହା ଗୁରୁଙ୍କର ଶିକ୍ଷାର ଅନୁକରଣ, ପବିତ୍ର ନାମର (ନାମ) ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସେବା ଓ ଦାନ କାର୍ଯ୍ୟର ଦକ୍ଷତା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପାଦିତ ହୋଇଥାଏ ।

ନାମମାର୍ଗ ଭଗବାନଙ୍କର ସ୍ମରଣ ପାଇଁ ସ୍ଥିର ଭକ୍ତିକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଏ । ମୋକ୍ଷ ପାଇବା ପାଇଁ ଜଣେ ପାଞ୍ଚଟି ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣ ଯଥା; କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବିଧି ବିଧାନ ଏବଂ ଉପବାସ, ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା, ଶକୁନ ଓ ତପସ୍ୟା ଭଳି ନିୟମିତ ଅଭ୍ୟାସକୁ ଶିଶୁ ଧର୍ମରେ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବର ଶିକ୍ଷାକୁ ଅନୁକରଣ କରିବା ଉଚିତ । ଯାହାହେଲେବି, ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଓ କର୍ମମାର୍ଗର ଗୁରୁତ୍ୱକୁ ଏହା ସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରେ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହର ପ୍ରାପ୍ତି ଉପରେ ଏହା ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରେ ।

ଶିଶୁ ଧର୍ମ ଏକ ଆଧୁନିକ, ଯୁକ୍ତି ସଙ୍ଗତ, ଏବଂ ବ୍ୟାବହାରିକ ଧର୍ମ ଅଟେ । ଏହା ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ, ସାଧାରଣ ପାରିବାରିକ ଜୀବନ(ଗୃହସ୍ଥ) ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନୁହେଁ । ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ କିମ୍ବା ସଂସାରର ବୈରାଗ୍ୟ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ପାର୍ଥବ କ୍ଳିଷ୍ଟ ଓ ପ୍ରଲୋଭନ ମଧ୍ୟରେ ଅଲଗା ହୋଇ ବଞ୍ଚିବା

ପଗଡ଼ିର ଗୁରୁତ୍ବ ।

ପଗଡ଼ି ଶିଖଙ୍କ, ସର୍ବଦା, ଏକ ଅଭିନ୍ନ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଛି । ଶିଖଧର୍ମର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା, ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସମୟରୁ ଶିଖମାନେ ପଗଡ଼ିକୁ ଅଳଙ୍କୃତ କରିଛନ୍ତି । ସମ୍ରାଟଙ୍କ ମୁକୁଟ ଅପେକ୍ଷା ଶିଖଙ୍କ ପଗଡ଼ି ଶିଖଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ।

ଶିଖ ପଗଡ଼ିର ଅନ୍ୟ ନାମ ହେଉଛି ‘ଦସ୍ତର’ ଯାହାକି ‘ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା’ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହି ସବୁ ଶବ୍ଦ ଉଭୟ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ ସେମାନଙ୍କ କଟଯାଇନଥିବା କେଶକୁ ଆବୃତ କରିବାକୁ ପରିଧାନ କରିଥିବା ପୋଷାକକୁ ବୁଝାଏ । ଏହା ମୁଣ୍ଡ ଚାରିପଟେ ପିଣ୍ଡୁଥିବା ଲମ୍ବା ସ୍କାର୍ଫ ପରି କପଡ଼ାକୁ ନେଇ ଏହା ଗଠିତ ।

ଯଦିଓ କଟାଯାଇ ନଥିବା କେଶକୁ ରଖିବା ବିଶ୍ୱସର ପାଞ୍ଚଟି ଧାରା ଭାବରେ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, ଏହା ଶିଖଧର୍ମ ଆରମ୍ଭ ହେବାଠାରୁ, 1469 ରୁ ଶିଖଧର୍ମ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ପରମ୍ପରାଗତ ଭାବରେ, ପଗଡ଼ି ସମ୍ମାନନୀୟତାକୁ ସୁଚାଏ, ଏବଂ ଏହା ଏକ ସମୟରେ ସମ୍ରାଟଙ୍କ ପାଇଁ ସରଂକ୍ଷିତ ଥିଲା । ପୂର୍ବ ସମୟରେ, ଭାରତରେ ସମାଜରେ ଉଚ୍ଚ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଥିବା ପୁରୁଷ ଏହାକୁ ପରିଧାନ କରୁଥିଲେ । ଭାରତରେ ମୋଗଲ ଶାସନ ସମୟରେ କେବଳ ମୁସଲମାନମାନେ ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଥିଲା । ଅଣ ମୁସଲମାନମାନେ ଏହା ପିନ୍ଧିବାକୁ କଠୋର ଭାବେ ବଞ୍ଚିତ ହେଉଥିଲେ ।

ମୋଗଲଙ୍କ ଏହି ନିୟମ ପ୍ରତିବାଦରେ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହ ସବୁ ଶିଖଙ୍କୁ ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିବାକୁ କହିଥିଲେ । ତାଙ୍କରି ଖାଲସା ଅନୁକରଣକାରୀଙ୍କ ଉଚ୍ଚ ନୈତିକ ମାନଦଣ୍ଡ ସ୍ୱୀକୃତିରେ ଏହା ପିନ୍ଧାଯାଉଥିଲା । ସେ ତାଙ୍କରି ଖାଲସା ଜଗତର ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହେବା ଓ ଶିଖ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ମାର୍ଗ ଅନୁକରଣ ପାଇଁ ଦୃଢ଼ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଏହିପରି, ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିଥିବା ଶିଖ ସର୍ବଦା ସମାବେଶରୁ ଅଲଗା ଦେଖାଯାଏ କାରଣ ସାଧୁ-ସୈନ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ସହଜରେ ଚିହ୍ନିବା ପାଇଁ ଗୁରୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ।

ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଷ ବା ନାରୀ ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧେ, ଏହା କେବଳ କପଡ଼ା ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ, ଏହା ପରିଧାନର ଏକ ଅଭିନ୍ନ ଅଂଶ ହୋଇଯାଏ । ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିବାର କାରଣ ଅନେକ ହୋଇପାରେ ଯଥା ସାର୍ବଭୌମତ୍ବ, ତ୍ୟାଗ, ଆତ୍ମ-ସମ୍ମାନ, ସାହସ, ସାଧୁତା ଆଦି, କିନ୍ତୁ ଶିଖମାନେ କାହିଁକି ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧନ୍ତି ତାହା ମୁଖ୍ୟତଃ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରେମ, ଆଜ୍ଞାବହତା ଏବଂ ଖାଲସା ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଥାଏ ।

ପଗଡ଼ି ଆମ ଗୁରୁଙ୍କ ଆମ ପାଇଁ ଉପହାର ଅଟେ । ଏହା କିପରି ଆମକୁ ଅଭିଷିକ୍ତ କରୁ ସିଂହ ଓ କଉର ଯେଉଁମାନେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ବୟଂ ଚେତନାର ପ୍ରତିବିମ୍ବତାର ସିଂହାସନରେ ବସନ୍ତି ।

ସମ୍ଭବ ଅଟେ । ଏକ ଭକ୍ତ ସଂସାରରେ ବଞ୍ଚିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ତଥାପି ସାଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ କୋଳାହଳ ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବରେ ନିଜକୁ ରଖିପାରିବ । ସେ ଭଗବାନ ପାଇଁ ଏକ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ସୈନ୍ୟ, ଏବଂ ଏକ ସାଧୁ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଏକ ସାର୍ବଜନିକ ଏବଂ ଏକ “ ଧର୍ମ ନିରପେକ୍ଷ ” ଓ ତେଣୁ ଜାତିଗତ , ଧର୍ମଗତ, ଶ୍ରେଣୀଗତ କିମ୍ବା ଲିଙ୍ଗଗତ ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରେ । ଗୁରୁମାନେ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳାଙ୍କ ସମାନତା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ବ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ କନ୍ୟା ଭରୁଣ ହତ୍ୟା ଓ ସତୀଦାହ ପ୍ରଥାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ସକ୍ରିୟ ଭାବରେ ବିଧବା ପୁନର୍ବିବାହ ପାଇଁ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ ଓ ପର୍ବ୍ବ ବା ଓଢ଼ଣୀ ପ୍ରଥାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖାନ କରୁଥିଲେ । ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ ମନ ସ୍ଥିର ରଖିବା ପାଇଁ ‘ପବିତ୍ର ନାମ’ ଏବଂ ସେବା ଓ ଦାନ କାର୍ଯ୍ୟର ଦକ୍ଷତା

ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସାଧୁ ଶ୍ରମ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ(କୀରାଟ କର୍ମ)ମାଧ୍ୟମରେ ଜଣଙ୍କର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବିକା ଅର୍ଜନ ପାଇଁ ଏହା ସମ୍ମାନନୀୟ ବିବେଚିତ ହେଉଛି, ଏବଂ ଭିକ୍ଷା ବୃତ୍ତି କିମ୍ବା ଅସାଧୁ ଉପାୟରେ ନୁହେଁ । ବନ୍ଦ ଛକ୍କ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ବଣ୍ଟନ, ମଧ୍ୟ ଏକ ସାମାଜିକ ଦାୟିତ୍ବ ଅଟେ । ଅଭାବୀମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଠାରୁ ଆଶା କରାଯାଏ । ସେବା, ସମାଜ ସେବା, ମଧ୍ୟ ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଏକ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅଙ୍ଗ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୁରୁଦ୍ବାରରେ ମୁକ୍ତ ଗୋଷ୍ଠୀ ପାକଶାଳା(ଲଙ୍ଗର) ଦେଖାଯାଏ ଏବଂ ସବୁ ଧର୍ମର ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଖୋଲା ରହେ ଯାହାକି ଏହି ଗୋଷ୍ଠୀ ସେବାର ପ୍ରମାଣ ଦିଏ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଆଶାବାଦ ଓ ପ୍ରତ୍ୟାଶା ପାଇଁ ସୁପାରିସ କରେ । ଏହା ନୈରାଶ୍ୟବାଦର ବିଚାରଧାରାକୁ ଗ୍ରହଣ କରେ ନାହିଁ ।

ଗୁରୁମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ଜୀବନର ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଛି । ଏହା ଆତ୍ମ ଓ ଭଗବାନକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସୁଯୋଗ ଦିଏ । ଅଧିକତ୍ତ୍ବ, ମଣିଷ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ନିଜେ ଦାୟୀ ଅଟେ । ସେ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟର ଫଳ ଠାରୁ ପ୍ରତିରୋଧକାରିତା ଦାବି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ କଣ କରେ ସେ ବିଷୟରେ ଅଧିକ ସଜାଗ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ, ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ, ଚିରନ୍ତନ ଗୁରୁ ଅଟେ । କେବଳ ଏହା ଏକ ଧର୍ମ ଯାହାକି ପବିତ୍ର ବହିକୁ ଧର୍ମଗୁରୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦେଇଛି । ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଜୀବନ୍ତ ମାନବ ଗୁରୁର କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ।

ମହିଳାମାନଙ୍କର ଭୂମିକା

ଶିଶୁ ଧର୍ମର ନୀତି ବ୍ୟକ୍ତ କରେ ଯେ ନାରୀର ପୁରୁଷ ଭଳି ସମାନ ଆତ୍ମା ଅଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଶୀଳନ କରିବା ପାଇଁ ସମାନ ଅଧିକାର ଅଛି। ସେମାନେ ଧାର୍ମିକ ସମାବେଶ କରିପାରିବେ, ଅଖଣ୍ଡ ମାର୍ଗରେ(ପବିତ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥର ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଉଚ୍ଚାରଣ) ଭାଗ ନେଇପାରିବେ, କୀର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବେ, ପୁରୋହିତ କାମ କରିପାରିବେ। ସେମାନେ ସବୁ ଧାର୍ମିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ, ସାମାଜିକ, ଏବଂ ଧର୍ମ ନିରପେକ୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଭାଗ ନେଇପାରିବେ। ଶିଶୁ ଧର୍ମ ନାରୀକୁ ସମାନତା ଦେବାରେ ପୃଥ୍ବୀର ଏକ ବୃହତ ଧର୍ମ ଅଟେ। ଗୁରୁ ନାନକ ଲିଙ୍ଗ ଭିତ୍ତିକ ସମାନତା ବିଷୟରେ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଗୁରୁମାନେ ଶିଖ ପୂଜା ଓ ପ୍ରଥାର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ନାରୀଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥିଲେ।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ବ୍ୟକ୍ତ କରେ, “ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ, ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସବୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛନ୍ତି। ଏହା ସବୁ ଭଗବାନଙ୍କ କ୍ରୀଡ଼ା। ନାନକ କହନ୍ତି, ତାଙ୍କରି ସବୁ ସୃଷ୍ଟି ପବିତ୍ର ଅଟେ” SGGGS ପୃଷ୍ଠା 304

ଶିଶୁ ଇତିହାସ ନାରୀର ଭୂମିକା ପୁରୁଷ ସହିତ ସେବା, ଭକ୍ତି, ତ୍ୟାଗ, ଓ ସାହସିକତାରେ ସମାନ ଭାବରେ ଚିତ୍ରିତ କରିଅଛି। ଶିଶୁ ପରମ୍ପରାରେ ନାରୀର ନୈତିକ ସମ୍ମାନ, ସେବା, ଏବଂ ଆତ୍ମ- ବଳିଦାନର ଅନେକ ଉଦାହରଣ ଲେଖା ହୋଇଅଛି।

ଶିଶୁ ଧର୍ମ ଅନୁସାରେ, ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ଗୋଟିଏ ମୁଦ୍ରାର ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ଵ ଅଟନ୍ତି। ପରସ୍ପର ବନ୍ଧନ ଓ ପରସ୍ପର ନିର୍ଭରଶୀଳତା ପଦ୍ଧତିରେ ପୁରୁଷ ନାରୀ ଠାରୁ ଜନ୍ମ ନିଏ, ଏବଂ ନାରୀ ପୁରୁଷର ବୀଜରୁ ଜନ୍ମ ନିଏ। ଶିଶୁ ଧର୍ମ ଅନୁସାରେ, ଏକ ପୁରୁଷ ଏକ ନାରୀ ବିନା ନିରାପଦ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ନାହିଁ ଓ ଜୀବନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ପୁରୁଷର ସଫଳତା ନାରୀର ଯିଏ କି ତାର ଜୀବନ ପୁରୁଷ ସହିତ ବଞ୍ଚନ କରେ, ପ୍ରେମ ଓ ସମର୍ଥନ ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ଏବଂ ଏହାର ବିପରୀତ ମଧ୍ୟ।

ଗୁରୁ ନାନକ କହିଛନ୍ତି: “ ଏହା ଏକ ନାରୀ ଯିଏ ଏହି ଜାତିକୁ ଚଳନଶୀଳ ରଖେ” ଓ “ଆମେ ନାରୀକୁ ଅଭିଶପ୍ତ ଓ ନିନ୍ଦିତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରିବା ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ନାରୀ ଠାରୁ ପଥ ପ୍ରବର୍ତ୍ତକ ଓ ରାଜା ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି।” SGGGS ପୃଷ୍ଠା 473

ମୋକ୍ଷ : ଏକ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ଉଦାହରଣ ଯେ, ଧର୍ମ ନାରୀକୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି, ଭଗବାନଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ କିମ୍ବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କ୍ଷେତ୍ର ଭାବେ ବିବେଚନା କରେ କି।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ କହେ: “ସବୁ ସତ୍ତାରେ ଭଗବାନ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, ଏବଂ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ସବୁ ଆକାରରେ ବ୍ୟାପକ” (ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ, ପୃଷ୍ଠା 605)।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବର ଅପରି ବିବୃତ୍ତିରୁ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ଉଦୟ ଲିଙ୍ଗ ପାଇଁ ସମାନ ଭାବରେ ପଡେ। ତେଣୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣକୁ ଯାଇ ଉଦୟ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳା ସମାନ ଭାବରେ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି କରିପାରିବେ। ଅନେକ

ଧର୍ମରେ, ପୁରୁଷର ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକତାରେ ନାରୀକୁ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ରୂପେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଶିଶୁ ଧର୍ମରେ ଏହା ନାହିଁ। ଗୁରୁ ଏହି ମନୋଭାବକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ’ ରେ ଆଲିସ ବାସକେ କହନ୍ତି

“ ପ୍ରଥମ ଗୁରୁ ନାରୀକୁ ପୁରୁଷ ସମତୁଲ୍ୟ ରଖନ୍ତି ନାରୀ ପୁରୁଷ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନୁହେଁ, ମୋକ୍ଷ ଆଶା କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସହଭାଗୀ ଅଟେ ।

ବିବାହ: ଗୁରୁ ନାନକ ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନ ପରାମର୍ଶ ଦିଅନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଓ ପରିତ୍ୟାଗ ପରିବର୍ତ୍ତେ, ସ୍ବାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ସମାନ ଭାବରେ ସହଭାଗୀ ଏବଂ ଏକନିଷ୍ଠତା ଉଭୟଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଅଛି । ପବିତ୍ର ବାକ୍ୟରେ, ଗୃହସ୍ଥ ଶୁଦ୍ଧିକୁ ପୋଷିତ ସ୍ନେହର ଆଦର୍ଶ ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି ।

ସମାନ ମର୍ଯ୍ୟାଦା: ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ମଧ୍ୟରେ ସମାନ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ, ସଙ୍ଗତ(ପବିତ୍ର ସମ୍ପର୍କ) ଏବଂ ପଙ୍ଗତ(ଏକାଠି ଖାଇବା) କ୍ଷେତ୍ରରେ ଗୁରୁମାନେ ଲିଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ଆରମ୍ଭ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କିମ୍ବା ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା ବିଷୟରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ରଖି ନାହାନ୍ତି । ସରୂପ ଦାସ ଭଲ, ମହିମା ପ୍ରକାଶ, ଗୁରୁ ଅମର ଦାସ ନାରୀର ପର୍ବ ବ୍ୟବହାରକୁ ବିରୋଧ କରୁଥିଲେ । କିଛି ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ଡ଼ାକ୍ତାବଧାନ କରିବକୁ ଓ ସତୀ ଦାହ ପ୍ରଥା ବିରୋଧରେ ପ୍ରଚାର କରିବକୁ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ନିୟୋଜିତ କରିଥିଲେ । ଶିଶୁ ଇତିହାସ କେତେକ ନାରୀଙ୍କ ନାମ ରହିଛି ଯଥା ମାତା ଗୁଜରିମାଲ ଭାଗୋ, ମାତା ସୁନ୍ଦରୀ, ରାନୀ ସାହିବ କଉର, ରାନୀ ସଦା କଉର, ଏବଂ ମହାରାଣୀ ଜିନ୍ଦକଉର ଆଦି ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସମୟରେ ଗୁରୁଦ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ନେଇଛନ୍ତି ।

ଶିକ୍ଷା: ଶିଶୁ ଧର୍ମରେ ଶିକ୍ଷାକୁ ଅତି ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଆଯାଇଛି । ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ସଫଳତା ପାଇଁ ଏହା ଚାବି କାଠି ଅଟେ । ଏହା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିକାଶର ଏକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଏକ କାରଣ ଯେଉଁଥି ପାଇଁ ତୃତୀୟ ଗୁରୁ ଅନେକ ବିଦ୍ୟାଳୟ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ବ୍ୟକ୍ତ କରେ: “ସବୁ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅନୁଧ୍ୟାନ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ମିଳେ” । ଏସଜିଜିଏସ, ପୃଷ୍ଠା 831

ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ସେମାନେ ପାରିବା ଭଳି ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାକୁ କାମ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

“ଗୁରୁ ଆମର ଦାସ ହୃଦବୋଧ କରିଥିଲେ ଯେ କୌଣସି ଶିକ୍ଷା ମୂଳ ଧରେ ନାହିଁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା ନାରୀଙ୍କ ହାତ ଗ୍ରହଣ ହୋଇ ନାହିଁ” ।

ପରିଧାନ କଟକଣା: ନାରୀଙ୍କର ଓଢଣୀ ନ ପିନ୍ଧିବା ବ୍ୟତୀତ, ପରିଧାନ ନିୟମ ବିଷୟରେ ଶିଶୁ ଧର୍ମ ଏକ ସରଳ କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଦ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ବାଉଁଶ ଦିଏ । ଲିଙ୍ଗ ନିର୍ବିଶେଷରେ ସବୁ ଶିଶୁ କୁ ଏହା ଲାଗୁ ହୁଏ । ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ କହେ,

“ମନକୁ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତନ ଦେଉଥିବା ଓ ଶରୀରକୁ ଅସୁଖକର ଲାଗୁଥିବା ପରିଧାନ ପିନ୍ଧିବା ପରିହାର କରନ୍ତୁ” ଏସଜିଜିଏସ ପୃଷ୍ଠା 16

ନାରୀ ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମ ସୁରକ୍ଷା: ଶିଶୁ ନାରୀ ସ୍ଵୟଂକୁ କୃପାଣ ଓ ଅନ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର ଦ୍ଵାରା ସୁରକ୍ଷା କରିବା ଆଶା କରାଯାଏ। ଏହା ନାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅଦ୍ଵିତୀୟ କାରଣ ଇତିହାସରେ ଏହା ପ୍ରଥମ ଯେତେବେଳେ ନାରୀଙ୍କ ଆତ୍ମ ସୁରକ୍ଷା ଆଶା କରାଯାଉଥିଲା। ଶାରୀରିକ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ପୁରୁଷଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବା ଆଶା କରାଯାଏ ନାହିଁ।

SGGS କହେ: “ ପୃଥିବୀ ଓ ଆକାଶରେ ମୁଁ ଦ୍ଵିତୀୟ କାହାକୁ ଦେଖେ ନାହିଁ। ସବୁ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରେ , ତାଙ୍କରି ଜ୍ୟୋତି ଚମକେ”। SGGS ପୃଷ୍ଠା 223

ନାରୀଙ୍କ ଠାରୁ ପୁରୁଷ ଜନ୍ମ ନିଏ; ନାରୀ ଭିତରେ ପୁରୁଷ ଗର୍ଭରେ ରୁହେ; ନାରୀ ସହିତ ସେ ଯୋଡି ହୁଏ ଓ ବିବାହ କରେ। ନାରୀ ତାର ବାନ୍ଧବୀ ହୁଏ ;ନାରୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଭବିଷ୍ୟତ ପିଢୀ ଆସେ। ଯେତେବେଳେ ତାର ନାରୀର ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ, ସେ ଅନ୍ୟ ଏକ ନାରୀ ଚାହେଁ ; ନାରୀ ପ୍ରତି ତାର ବନ୍ଧନ। ତେଣୁ କାହିଁକି ତାକୁ ମନ୍ଦ କହିବା? ତାଙ୍କରି ଠାରୁ ସମ୍ରାଟମାନେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛନ୍ତି। ନାରୀ ଠାରୁ ନାରୀ ଜନ୍ମ ନିଏ; ନାରୀ ବିନା କେହି ବି ରହିବ ନାହିଁ। ଗୁରୁ ନାନକ, SGGS ପୃଷ୍ଠା 473

ଯୌତୁକ ବିଷୟରେ: “ ହେ ମୋ ପ୍ରଭୁ, ମୋତେ ବିବାହ ଉପହାର ଓ ଯୌତୁକ ରୂପେ ତୁମର ନାମ ଦିଅ । ” ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମ ଦାସ ଜୀ, ପୃଷ୍ଠା 78, ବାକ୍ୟ 18 ଏସଜିଜିଏସ

ତୁମର ଯାତ୍ରା ରେ ନମ୍ରତା ମୂଳ ବିଷୟ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ନମ୍ରତା ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟରେ ଶିଖ୍ ମାନେ ସର୍ବଦା ମୁଣ୍ଡ ନୁଆନ୍ତି ।
ନମ୍ରତା ଏକ ଭଲ ଗୁଣ ଯାହା ଗୁରୁ ବାଣୀରେ ଉତ୍ସାହିତ କରାଯାଏ ।

ଲାଳିତ ପାଳିତ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ ନମ୍ରତା ଏକ ଭଲ ଗୁଣ ଏବଂ ସବୁ ସମୟରେ
ଶିଖଙ୍କର ମନ ଛିତିର ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ଅଂଶ । ଶିଖ ଅସ୍ତ୍ରାଗାରରେ ଅନ୍ୟ ଚାରୋଟି ଗୁଣ ହେଲା
ସତ୍ୟ ,ସନ୍ତୋଷ ,ଦୟା ,ଏବଂ ପ୍ରେମ

ଶିଖ ପାଇଁ ଏହି ପଞ୍ଚକୋଟୀ ଗୁଣ ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହି ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ଅନ୍ତର୍ନିବେଶ କରାଇବା ଓ ତାହାକୁ
ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ଅଂଶ କରିବା ପାଇଁ ଧ୍ୟାନ ଓ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ସେମାନଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ

“ନମ୍ରତାର ଫଳ ହେଉଛି ଅଳ୍ପ ଶାନ୍ତି ଓ ଖୁସି । ନମ୍ରତା ସହିତ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ(ଉତ୍କର୍ଷର ରତ୍ନ ଭଣ୍ଡାର)
ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ । ଯିଏ ସଦୟ ଭାବରେ ଅନୁଗ୍ରହିତ ହୁଏ ନମ୍ରତାର ଡିଗରେ ରହେ ।

ଗୁରୁ ନାନକ, ଶିଖଧର୍ମର ପ୍ରଥମ ଗୁରୁ: ମନରେ ପ୍ରେମ ଓ ନମ୍ରତା ସହିତ ଶ୍ରବଣ ଓ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ୱୟଂକୁ
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଅଳ୍ପ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ସଫାକରେ,” – ଏସଜିଜିଏସ ପୃଷ୍ଠା 4

“ସନ୍ତୋଷ ତୁମର କର୍ଣ୍ଣ କୁଣ୍ଡଳ କର, ନମ୍ରତା ତୁମର ଭିକ୍ଷାପତ୍ର, ଏବଂ ଧ୍ୟାନକୁ ତୁମର ଶରୀରରେ
ଲେପୁଥିବା ପାଉଁଶ କର” । - ଏସଜିଜିଏସ ପୃଷ୍ଠା 6

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ପାଇଁ ଯାତ୍ରା ।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ଏକ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଅଟେ । ଗୁରୁ, ଶିଖର ଏକ କବିତା ରଚନା । ଗୁରୁ, ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ସାଧୁମାନେ । ସଂକଳନ ହେଉଛି ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଏକ ଉପହାର । ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସମସ୍ତ ମାନବଜାତିଙ୍କୁ । ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବରେ ଥିବା ଦର୍ଶନ ହେଉଛି କ ପ୍ରକାର ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରକାରର ଅତ୍ୟାଚାର ବିନା in ଶ୍ଵରୀୟ ନ୍ୟାୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ସମାଜ । ଯେତେବେଳେ କି ଗ୍ରନ୍ଥ ସ୍ଵୀକାର ଏବଂ ସମ୍ମାନ । ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ଇସଲାମ, ଏହା ଏହି ଦୁଇଟି ଧର୍ମ ସହିତ ଏକ ନ ମନୋବଳ ତିକ ସମନ୍ବିତକୁ ସୂଚାଏ ନାହିଁ । ଇନ୍ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ । ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପରି ସମାନ ଭୂମିକା ସହିତ ମହିଳାମାନେ ଅତ୍ୟଧିକ ସମ୍ମାନିତ ମହିଳାମାନଙ୍କର । ପୁରୁଷଙ୍କ ପରି ସମାନ ଆତ୍ମା ଅଛି ଏବଂ ଏହିପରି ସେମାନଙ୍କର ସମାନ ଅଧିକାର ଅଛି । ମୁକ୍ତି ହାସଲ କରିବାର ସମାନ ସୁଯୋଗ ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ମୁକ୍ତି କର ।

ଅଗ୍ରଣୀ ଧାର୍ମିକ ମଣ୍ଡଳୀ ସମେତ ମହିଳାମାନେ ସମସ୍ତ ଧାର୍ମିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ, ସାମାଜିକ ଏବଂ ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ । ଶିଖ ଧର୍ମ ସମାନତା, ସାମାଜିକ ନ୍ୟାୟ, ମାନବିକତାର ସେବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ପାଇଁ ସହଯୋଗୀତାକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ଶିଖ ଧର୍ମର ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜୀବନରେ ଦୟା, ସଜୋଚିତା, ନମ୍ରତା ଏବଂ ଉଦାରତାର ଆଦର୍ଶ ଅଭ୍ୟାସ କରୁଥିବାବେଳେ ସର୍ବଦା ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭକ୍ତି ଏବଂ ସମ୍ମାନ । ଶିଖ ଧର୍ମର ତିନୋଟି ମୂଳ ନିୟମ ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସ୍ମରଣ କରିବା, ସଜୋଚିତ ଜୀବନଯାପନ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ବାଣ୍ଟିବା ।

ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଯିବାକୁ ଏକ ପ୍ରୟାସ କରିଥିବାରୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଆତ୍ମା ଅନୁବାଦ କେବେ ମୂଳର ନିକଟତର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ବିଶେଷତ କେବେ ଯେତେବେଳେ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ କବିତାରେ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରର ବ୍ୟବହାରରେ ଅଛି । କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅତ୍ୟଧିକ କଷ୍ଟକର କରିଥାଏ । ଭିତରେ ଶ୍ଵରୀୟ । ବାର୍ତ୍ତା, ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ପୁରାଣ କାହାଣୀ ପ୍ରାୟତଃ ପ୍ରଲାହାଦ୍ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ ।, ହର୍ନାକାଶ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ବ୍ରହ୍ମା ଇତ୍ୟାଦି ଦୟାକରି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆକ୍ଷରିକ ଭାବରେ ପ ପଢ଼ିବା କୁ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବୁ ବୁଝିବା କୁ । ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ବାର୍ତ୍ତା । ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଇଛି । ଭଗବାନ । ଶ୍ଵର ଏକ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ହେବା ହେଉଛି ମାନବ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଅନେକ ସ୍ଵେଚ୍ଛାସେବୀମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି କରାଯାଇଛି, ତୁମ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ତୁମ ଭାଷାରେ ଶ୍ଵରୀୟ ବାର୍ତ୍ତା । ଯଦି ଆପଣଙ୍କର କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ଅଛି, ଦୟାକରି । walnut@gmail.com କୁ ଇମେଲ କରିବାକୁ ମାଗଣା ହୁଅନ୍ତୁ ଏବଂ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଯୋଗଦେବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିବୁ । ଏହି ଯାତ୍ରା